

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW
MAREK NIECHCIAŁ**

RŁO.610.5.2017.MM

Łódź, 28 grudnia 2018 r.

wersja jawna

DECYZJA NR RŁO 5/2018

- I.** Na podstawie art. 26 ust. 1 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (t.j. Dz. U. 2018 r. poz. 798 ze zm.), oraz stosownie do art. 33 ust. 4, 5 i 6 tej ustawy, po przeprowadzeniu postępowania w sprawie stosowania praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów,

– w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów –

uznaje się za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów, określoną w art. 24 ust. 1 i 2 pkt 3 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, działania Energy Match Sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie, polegające na bezprawnym naliczaniu i pobieraniu od konsumentów opłat za energię elektryczną powiększonych w stosunku do cen wskazanych w cenniku będącym załącznikiem do umów sprzedaży energii elektrycznej o kwotę będącą równowartością wysokości podatku od towarów i usług, co stanowi nieuczciwą praktykę rynkową, o której mowa w art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 23 sierpnia 2007 r. o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym (t.j. Dz. U. z 2017 r. poz. 2070),

i nakazuje się zaniechania jej stosowania.

- II.** Na podstawie art. 103 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (t.j. Dz. U. 2018 r. poz. 798 ze zm.), w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, **nadaje się niniejszej decyzji w zakresie pkt I sentencji decyzji rygor natychmiastowej wykonalności.**

- III.** Na podstawie art. 26 ust. 2 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (t.j. Dz. U. 2018 r. poz. 798 ze zm.) oraz stosownie do art. 33 ust. 4, 5 i 6 tej ustawy, po przeprowadzeniu postępowania w sprawie stosowania praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów,

– w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów –

nakłada się na Energy Match Sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie środki usunięcia trwających skutków naruszenia zbiorowych interesów konsumentów, w związku z praktyką stwierdzoną w punkcie I sentencji niniejszej decyzji, w postaci obowiązku skierowania listem poleconym - w terminie 2 (dwóch) miesięcy od daty uprawomocnienia się niniejszej decyzji – do wszystkich konsumentów, którzy zawarli z Energy Match Sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie umowy, do których załączony był cennik niewskazujący, czy podane w nim ceny są cenami brutto, czy netto, sformułowanej w sposób czytelny i zrozumiały pisemnej informacji o treści:

„Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w decyzji z dnia 28 grudnia 2018 r. nr RŁO 5/2018 uznał za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów

działania Energy Match Sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie polegające na bezprawnym naliczaniu i pobieraniu od konsumentów opłat za energię elektryczną powiększonych w stosunku do cen wskazanych w cenniku będącym załącznikiem do umów sprzedaży energii elektrycznej o kwotę będącą równowartością wysokości podatku od towarów i usług, co stanowi nieuczciwą praktykę rynkową, o której mowa w art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 23 sierpnia 2007 r. o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym (t.j. Dz. U. z 2017 r. poz. 2070). Treść decyzji nr RŁO 5/2018 dostępna jest na stronie www.uokik.gov.pl.

W związku z powyższym informujemy, że zgodnie z art. 12 ust. 1 ww. ustawy o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym, w razie dokonania nieuczciwej praktyki rynkowej konsument, którego interes został naruszony może żądać m.in. naprawienia wyrządzonej szkody na zasadach ogólnych.

Konsumenci mogą dochodzić swoich roszczeń indywidualnie, na drodze cywilnoprawnej, mogą również zwrócić się z prośbą o pomoc do organizacji konsumenckich oraz powiatowych (miejskich) rzeczników konsumentów, właściwych ze względu na miejsce zamieszkania konsumenta, wykonujących zadania samorządu powiatowego w zakresie ochrony konsumentów.”

- IV. Na podstawie art. 26 ust. 3 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (t.j. Dz. U. 2018 r. poz. 798 ze zm.) oraz stosownie do art. 33 ust. 4, 5 i 6 tej ustawy, po przeprowadzeniu postępowania w sprawie stosowania praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów,

– w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów –

nakłada się na Energy Match Sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie obowiązek publikacji wersji jawnej niniejszej decyzji w całości, w związku z praktyką stwierdzoną w punkcie I sentencji niniejszej decyzji, na koszt Energy Match Sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie, na oficjalnej stronie internetowej tego przedsiębiorcy (w dacie wydania niniejszej decyzji jest to strona internetowa <https://energymatch.pl>), w ciągu 7 (siedmiu) dni od daty uprawomocnienia się przedmiotowej decyzji, w ten sposób, że odnośnik do treści decyzji o tytule „Decyzja Prezesa UOKiK nr RŁO 5/2018 o uznaniu działań Energy Match Sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów”, sporządzonym czarną czcionką (kod szesnastkowy RGB -#000000) ARIAL na białym tle (kod szesnastkowy RGB - #ffffff), o rozmiarze nie mniejszym niż 36px, powinien zostać umieszczony na stronie głównej, oraz utrzymywany jej na przedmiotowej stronie internetowej przez okres 3 miesięcy (trzech) miesięcy od daty opublikowania na stronie internetowej.

- V. Na podstawie art. 106 ust. 1 pkt 4 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów (t.j. Dz. U. 2018 r. poz. 798 ze zm.), oraz stosownie do art. 33 ust. 4, 5 i 6 tej ustawy, po przeprowadzeniu postępowania w sprawie stosowania praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów,

– w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów –

nakłada się na Energy Match Sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie, w związku z naruszeniem zakazu, o którym mowa w art. 24 ust. 1 i ust. 2 pkt 3 ww. ustawy, w zakresie opisanym w pkt I sentencji niniejszej decyzji, **karę pieniężną w wysokości 103 423,00 zł (słownie: sto trzy tysiące czterysta dwadzieścia trzy złote)**, płatną do budżetu państwa.

- VI. Na podstawie art. 77 ust. 1 i art. 80 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (t.j. Dz. U. 2018 r. poz. 798 ze zm.) oraz na podstawie art. 263 § 1, art. 263 § 2 i art. 264 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego

(t.j. Dz. U. z 2018 r. poz. 2096 ze zm.) w związku z art. 83 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, po przeprowadzeniu postępowania w sprawie stosowania praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów,

– w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów –

obciąża się Energy Match Sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie kosztami przeprowadzonego postępowania w sprawie naruszenia zbiorowych interesów konsumentów w kwocie **59 zł (słownie: pięćdziesiąt dziewięć złotych)** i zobowiązuje Energy Match Sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie do zwrotu tych kosztów Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w terminie 14 (czternastu) dni od daty uprawomocnienia się niniejszej decyzji.

UZASADNIENIE

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (dalej także: „Prezes Urzędu” lub „Prezes UOKiK”), przeprowadził postępowanie wyjaśniające w celu wstępnego ustalenia, czy działania przedsiębiorcy Energy Match Sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie (dalej: „Energy Match”, „Spółka” lub „Przedsiębiorca”) mogą stanowić praktyki naruszające zbiorowe interesy konsumentów uzasadniając wszczęcie postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów (sygn. RŁO-403-3/17/MM). Postępowanie wyjaśniające zostało wszczęte w związku z zawiadomieniem Powiatowego Rzecznika Konsumentów w Piotrkowie Trybunalskim.

Postanowieniem nr 1/610-5/17 z dnia 29 sierpnia 2017 r. Prezes Urzędu, na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego, postanowił o wszczęciu postępowania w sprawie podejrzenia stosowania przez Energy Match Sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów polegających na bezprawnym naliczaniu i pobieraniu od konsumentów opłat za energię elektryczną powiększonych w stosunku do cen wskazanych w cenniku będącym załącznikiem do umów sprzedaży energii elektrycznej o kwotę będącą równowartością wysokości podatku od towarów i usług, co może stanowić nieuczciwą praktykę rynkową, o której mowa w art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 23 sierpnia 2007 r. o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym (t.j. Dz. U. z 2016 r., poz. 3 ze zm., obecnie: t.j. Dz. U. z 2017 r. poz. 2070), co może naruszać art. 24 ust. 1 i 2 pkt 3 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (t.j. Dz. U. z 2017 r., poz. 229 ze zm., obecnie: t.j. Dz. U. z 2018, poz. 798 ze zm.) a tym samym godzić w zbiorowe interesy konsumentów (sygn. RŁO-610-5/17/MM) (*dowód: karty 1-3*).

Postanowieniem nr 2/610-5/17 z dnia 29 sierpnia 2017 r. (*dowód: karta 5*), Prezes Urzędu postanowił o zaliczeniu w poczet dowodów we wszczętym wobec Spółki postępowaniu w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów o sygnaturze RŁO-610-5/17/MM określone pisma – wezwania Prezesa Urzędu, pisma otrzymane od Spółki, zawiadomienie konsumenta oraz pisma Powiatowego Rzecznika Konsumentów w Piotrkowie Trybunalskim.

Pismem z dnia 11 października 2017 r. Spółka przedstawiła propozycję zobowiązania się do zaniechania lub podjęcia działań zmierzających do zapobieżenia zarzucanym naruszeniom oraz usunięcia skutków naruszeń (*dowód: karty 322-324*). Propozycja zobowiązania została uzupełniona pismem z dnia 21 grudnia 2017 r. (*dowód: karty 325-332*).

Pismem z dnia 12 lutego 2018 r. Energy Match przekazało zmodyfikowaną propozycję zobowiązania (*dowód: karty 347-351*).

Pismem z dnia 5 września 2018 r. przedstawiono Przedsiębiorcy Szczegółowe uzasadnienie zarzutów oraz wyznaczono termin 14 dni na przekazanie Prezesowi Urzędu

ewentualnego stanowiska, co do poczynionych ustaleń faktycznych i ich oceny prawnej (*dowód: karty 347-351*). W odpowiedzi Spółka wniosła o przedłużenie tego terminu do dnia 15 października 2018 r.

Zgodnie z zasadą wyrażoną w art. 10 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (t.j. Dz. U. z 2018 r. poz. 2096 ze zm.; dalej jako „kpa”), pismem z dnia 21 września 2018 r. Prezes Urzędu zawiadomił Spółkę o zakończeniu postępowania dowodowego, wyznaczając 14-dniowy termin na zapoznanie się z aktami niniejszej sprawy (*dowód: karta 418*). Prezes Urzędu odniósł się w rzeczowym zawiadomieniu do wniosku o przedłużenie terminu na przekazanie swojego stanowiska, informując, że w terminie wyznaczonym na zapoznanie się z aktami strona ma także prawo do końcowego wypowiedzenia się co do zebranych dowodów oraz przedstawionych zarzutów, tym samym strona może przedstawić swoje stanowisko dotyczące Szczegółowego uzasadnienia zarzutów Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 5 września 2018 r.

Pismem z dnia 15 października 2018 r. Przedsiębiorca przedstawił swoje stanowisko odnośnie Szczegółowego uzasadnienia zarzutów oraz ponownie przedstawił wniosek o wydanie decyzji zobowiązaniowej (*dowód: karty 419-423*).

Spółka nie zapoznała się z aktami sprawy po otrzymaniu zawiadomienia o zakończeniu postępowania dowodowego z dnia 21 września 2018 r.

Prezes Urzędu ustalił następujący stan faktyczny

Energy Match jest przedsiębiorcą wpisanym do Krajowego Rejestru Sądowego przez Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w Warszawie, XII Wydział Gospodarczy Krajowego Rejestru Sądowego pod numerem KRS 0000417481. Zgodnie z wpisem do Krajowego Rejestru Sądowego przedmiotem działalności Energy Match jest między innymi handel energią elektryczną (*dowód: karty 381-386*). W ofercie Przedsiębiorcy znajduje się usługa sprzedaży energii elektrycznej zarówno dla klientów indywidualnych, jak i przedsiębiorców.

Z informacji przekazanych przez Rzecznika Konsumentów w ww. zawiadomieniu wynika, że w cenniku załączonym do umowy podpisanej z konsumentem, który zgłosił się do Rzecznika, opłata handlowa naliczana przez Sprzedawcę co miesiąc wynosiła 8,90 zł. Ceny za 1 kWh energii elektrycznej to odpowiednio: 0,245 PLN w 2014 r., 0,245 PLN w 2015 r., 0,273 PLN w 2016 r. i 0,283 PLN w 2017 r. Ponieważ w cenniku nie było wskazane, czy podane ceny są cenami brutto czy netto, konsument przyjął, że ww. ceny są cenami brutto, tj. cenami zawierającymi wszystkie podatki, w szczególności podatek VAT. Niemniej jednak w otrzymywanych przez konsumenta prognozach zużycia energii elektrycznej, kwota opłaty handlowej oraz kwota za energię elektryczną jest powiększana o 23% podatku VAT w stosunku do kwot wskazanych w cenniku (*dowód: karty 312-316*).

Zgodnie z informacjami przekazanymi przez Spółkę w okresie od marca 2014 r. do listopada 2014 r., a w pojedynczych przypadkach do stycznia 2015 r., posługiwała się ona przy zawieraniu umów z konsumentami wzorcem umowy pn. „Umowa sprzedaży energii elektrycznej”, do której załączony był cennik nie wskazujący, czy podane w nim ceny za energię elektryczną i opłatę handlową są cenami brutto (tj. cenami całkowitymi, zawierającymi podatek VAT) czy netto (tj. niezawierającymi podatku). Przedsiębiorca traktował je jako ceny netto, a w przesyłanych do konsumentów prognozach powiększał i nadal powiększa cenę podaną w cenniku o wysokość podatku od towarów i usług. Energy Match stwierdziła, że są to umowy „opatrzone błędem”. W imieniu Spółki zostało podpisanych (*tajemnica przedsiębiorstwa*) umów, na których brak było informacji, że podana w cenniku cena jest ceną netto. Na początku 2017 r. w obrocie nadal pozostawało (*tajemnica przedsiębiorstwa*) takich

umów (dowód: pismo Energy Match z dnia 16 lutego 2017 r., karty 16-17 oraz pismo Energy Match z dnia 32 marca 2017 r., karty 50-51). Z kolei zgodnie z informacjami zawartymi w piśmie Przedsiębiorcy z dnia 21 grudnia 2017 r., na dzień 15 grudnia 2017 r. z (*tajemnica przedsiębiorstwa*), „wadliwych” umów wypowiedzianych było (*tajemnica przedsiębiorstwa*), co oznacza, że (*tajemnica przedsiębiorstwa*) umów wciąż było obowiązujących (dowód: karta 326).

Analiza przekazanych przez Energy Match umów stosowanych w okresie od marca 2014 r. do listopada 2014 r., a także w styczniu 2015 r. wykazała, że znajdują się tam m.in. postanowienia o następującej treści:

„Szczegółowe warunki sprzedaży energii elektrycznej, prawa i obowiązki Stron oraz warunki rozliczeń, związane z realizacją niniejszej Umowy, określone są w Cenniku energii elektrycznej w tabeli na stronie 2 (dalej: Cennik Sprzedawcy) oraz w Ogólnych Warunkach Umowy Sprzedaży Energii Elektrycznej (dalej: OWU).” - § 1 pkt 3 umowy sprzedaży energii elektrycznej (dowód: karty 205, 209, 213, 217, 221, 225, 229, 233, 237, 241),

„Na podstawie Umowy Sprzedawca zobowiązuje się do sprzedaży energii elektrycznej, a Odbiorca do odbioru tej energii oraz do zapłaty należności wynikających z Umowy określonych w Cenniku Sprzedawcy.” - § 3 pkt 1 Ogólnych Warunków Umowy Sprzedaży Energii Elektrycznej (dowód: karty 207, 211, 215, 219, 223, 227, 231, 235, 239, 243),

„W rozliczeniach stosowane będą ceny i stawki opłat oraz warunki ich stosowania zawarte w Cenniku Sprzedawcy.” - § 5 pkt 1 Ogólnych Warunków Umowy Sprzedaży Energii Elektrycznej (dowód: karty 207 odwrót, 211 odwrót, 215 odwrót, 219 odwrót, 223 odwrót, 227 odwrót, 231 odwrót, 235 odwrót, 239 odwrót, 243 odwrót).

Z kolei stosowane przez Spółkę ceny były przedstawione w następujący sposób:

- (1) Spółka pozwalała rozwiązać umowę bez żadnych konsekwencji finansowych (*dowód: kopie reklamacji wraz z odpowiedziami Przedsiębiorcy – karty 18-19, 21-22, 53-55, 56-58, 59-61, 62-64*),
- (2) Spółka proponowała, by konsument opłacił wszelkie należności wg przesłanych faktur i prognoz, a Energy Match następnie zwróci nadpłatę z różnicy pomiędzy kwotą brutto a netto, dodatkowo Spółka proponowała zawarcie nowej umowy na innych warunkach (*dowód: kopie reklamacji wraz z odpowiedziami Przedsiębiorcy – karty 23-26, 35-36*),
- (3) Spółka informowała o korekcie rozliczenia zgodnie z cennikiem, oraz o tym, iż kolejne prognozy będą rozliczane zgodnie z cennikiem (*dowód: kopie reklamacji wraz z odpowiedziami Przedsiębiorcy – karty 20, 27-28*),
- (4) Spółka informowała, że klient zostanie rozliczony wg cennika i rozliczenie będzie obejmowało zmniejszenie ceny końcowej o doliczone poprzednio do prognozy 23% (*dowód: kopia reklamacji wraz z odpowiedzią Przedsiębiorcy – karty 29-32*),
- (5) Spółka proponowała klientowi trzy możliwości: (i) opłacanie przez klienta prognoz wg przesłanych blankietów do zapłaty oraz następnie potraktowanie przy rocznym rozliczeniu nadpłaty wynikającej z różnicy kwoty opłaty handlowej netto i brutto jako nadpłaty na kolejny okres rozliczeniowy, (ii) zwrot nadpłaty w wysokości różnicy pomiędzy kwotą opłaty handlowej brutto i netto, (iii) voucher o wartości 50 zł (*dowód: kopia reklamacji wraz z odpowiedzią Przedsiębiorcy – karty 33-34*).

Po wykryciu faktu, że podane w cenniku ceny są cenami, w których nie uwzględniono podatku od towarów i usług, Spółka nie proponowała ani nie wysyłała konsumentom aneksów do umów. Spółka twierdzi ponadto, że przedstawiciel handlowy podczas podpisywania umowy informował konsumentów, iż podane kwoty są kwotami netto i tym samym nie zawierają podatku VAT (*dowód: pismo Energy Match z dnia 23 marca 2017 r., karta 50*).

Prezes Urzędu ustalił również, że umowy z konsumentami były zawierane poza lokalem przedsiębiorstwa. Do początku 2016 r. Spółka prowadziła sprzedaż swoich usług za pomocą firm zewnętrznych (*dowód: karta 287*). W okresie, w którym Energy Match posługiwała się wzorcem umowy, do której załączony był cennik niewskazujący, czy podane w nim ceny są cenami brutto czy netto, sprzedaż energii była prowadzona na terenie całej Polski (*dowód: pismo Energy Match z dnia 27 sierpnia 2018 r., karty 368-369*).

Ponadto analiza otrzymanych od Przedsiębiorcy informacji i dokumentów wykazała, że podawane w „błędym” cenniku ceny za energię elektryczną były stawkami za kilowatogodzinę – kWh (*dowód: np. karty 206, 210, 214*). Jednak już w przesyłanych prognozach zużycia energii elektrycznej oraz fakturach rozliczeniowych za sprzedaż energii elektrycznej wskazywaną jako podstawa rozliczeń jednostką miary jest megawatogodzina – MWh (*dowód: np. karty 265-284, 387-406*). W prognozach tych brak jest jakiegokolwiek informacji o cenach jednostkowych za energię elektryczną.

Przedsiębiorca wyjaśnił, że sprzedaż energii elektrycznej rozpoczynała się średnio od 2-3 miesięcy po zawarciu umowy, a konsumenci otrzymywali pierwsze prognozy w okresie 1-2 tygodni od daty faktycznego rozpoczęcia sprzedaży energii elektrycznej (*dowód: pismo Energy Match z dnia 27 sierpnia 2018 r., karta 369*).

W toku postępowania w sprawie podejrzenia stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów Spółka pismem z dnia 11 października 2017 r. (*dowód: karty 322-324*) przedstawiła propozycję podjęcia działań zmierzających do zapobieżenia zarzucanym naruszeniom oraz usunięcia skutków naruszeń w następujący sposób:

1. W terminie 1 miesiąca od uprawomocnienia się decyzji – wysłanie listu poleconego do wszystkich konsumentów, z którymi Spółka ma podpisane i obowiązujące w dniu uprawomocnienia się decyzji umowy sprzedaży energii elektrycznej, do których załączony był cennik niewskazujący, czy podane w nim ceny za energię elektryczną i opłatę handlową są cenami brutto czy netto z ofertą:
 - (i) ich zmiany poprzez przesłanie aneksu do umowy zmieniającego rozliczenia pomiędzy stronami w ten sposób, żeby rozliczenia odbywały się według ceny wskazanej w cenniku określonej jako cena powiększona o kwotę będącą równoważnością podatku od towarów i usług,
 - (ii) sprzedaży na rzecz konsumenta energii elektrycznej w pierwszym miesiącu kalendarzowym po miesiącu, w którym aneks wszedł w życie, za zryczałtowaną kwotę 20 zł, obejmującą cenę energii elektrycznej oraz ewentualną opłatę handlową. Ofertę tą konsument mógłby przyjąć w terminie 1 miesiąca od dnia jej złożenia konsumentowi.
2. W terminie 1 miesiąca od uprawomocnienia się decyzji – zobowiązanie do wystąpienia, poprzez wysłanie listu poleconego, do wszystkich konsumentów, z którymi Spółka ma podpisane i nieobowiązujące w dniu uprawomocnienia się decyzji umowy sprzedaży energii elektrycznej, do których załączony był cennik niewskazujący, czy podane w nim ceny za energię elektryczną i opłatę handlową są cenami brutto czy netto, z ofertą zawarcia ze Spółką umowy sprzedaży energii elektrycznej/umowy kompleksowej w ramach oferty specjalnej, na mocy której cena energii elektrycznej w pierwszym miesiącu obowiązywania umowy będzie zryczałtowana do kwoty 20 zł, zaś opłata handlowa za ten miesiąc nie będzie naliczana. Informacja o możliwości skorzystania z oferty zostałaby złożona w terminie 1 miesiąca od dnia uprawomocnienia się decyzji w formie komunikatu na stronie internetowej Spółki, na której byłby on utrzymywany przez 2 miesiące.
3. Zobowiązanie do pozytywnego rozpatrzenia zgłoszeń reklamacyjnych konsumentów, które wpłyną do Spółki w okresie od dnia następującego po dniu wydania decyzji do ostatniego dnia miesiąca po uprawomocnieniu się decyzji, a dotyczyć będą działań objętych zarzutem, które to rozpatrzenie polegać by miało na przekazaniu konsumentowi informacji o przysługujących możliwościach wynikających z decyzji.
4. Zobowiązanie do publikacji decyzji w całości na koszt Spółki na stronie internetowej Spółki w terminie 2 tygodni od daty uprawomocnienia się decyzji, w ten sposób że odnośnik treści decyzji byłby umieszczony na stronie głównej oraz byłby utrzymywany przez okres 3 miesięcy od daty opublikowania.

W uzasadnieniu Spółka wskazała, że praktyka rynku energetycznego, w czasie, w którym Spółka stosowała wzorce umów z cennikiem niewskazującym, czy podane ceny za energię elektryczną i opłatę handlową są cenami brutto czy netto, była jednolita i polegała na tym, że przedsiębiorstwa energetyczne w ten sam sposób komunikowały konsumentom ceny. Zdaniem Spółki odmienna praktyka mogłaby doprowadzić wówczas do dezinformacji konsumentów i zaniepokojenia w zakresie różnic w prezentowanych cenach.

Energy Match podkreśliło, że brak komunikowania cen energii elektrycznej z uwzględnieniem wartości podatku od towarów i usług, miał swoją bezpośrednią przyczynę w treści taryf energii elektrycznej zatwierdzanych przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki, albowiem w taryfach tych podane ceny są cenami netto. Jednocześnie Przedsiębiorca wskazał, że nie podlega obowiązkowi przedstawiania Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki taryf do zatwierdzenia. Spółka oświadczyła również, że nie można przypisać jej działaniom celowości czy umyślności, ponieważ wzorowała się ona na przedsiębiorstwach funkcjonujących na polskim rynku znacznie dłużej niż ona.

Zdaniem Spółki, o braku celowości lub umyślności oraz o działaniu w dobrej wierze świadczy również fakt, iż Spółka przekazywała Prezesowi Urzędu projekty ogólnych warunków umów wraz z cennikami przed rozpoczęciem ich stosowania wraz z prośbą o zaopiniowanie (*dowód: karta 16*). W odpowiedzi z dnia 13 maja 2014 r. Prezes UOKiK poinformował, że nie prowadzi działalności w zakresie poradnictwa na rzecz konsumentów oraz przedsiębiorców, ani nie opiniuje przedstawionych przez przedsiębiorców wzorców umów (*dowód: karta 48*).

W piśmie z dnia 21 grudnia 2017 r. (*dowód: karta 325-332*) Spółka wskazała, że na etapie zawierania umów konsumenci nie byli wprowadzani w błąd co do ceny, ponieważ podczas prezentacji oferty Energy Match porównanie cen odbywało się tylko i wyłącznie na podstawie stawek wskazanych na fakturach od poprzedniego sprzedawcy. Jako dowód Spółka załączyła skany 100 umów wraz z fakturami VAT od poprzedniego sprzedawcy energii elektrycznej, na bazie których przedstawiana była konsumentom oferta Spółki. Spółka podkreśliła, że na fakturach od poprzednich sprzedawców nie było wskazanych cen powiększonych o stawkę podatku VAT (*dowód: karta 342*). Spółka wskazała również na małą ilość skarg, które do niej wpłynęły w związku z brakiem informacji, że cena podana w cenniku jest ceną netto. Od czasu wykrycia błędu w postaci braku informacji, czy cena podana w cenniku jest ceną brutto czy netto, Spółka od razu zaczęła stosować wzorce umów z cennikiem wskazującym na cenę brutto oraz netto.

Ponadto Energy Match poinformowała, że ma niskie marże i jeżeli uznać by cenę wskazaną w stosowanych w 2014 r. cennikach za cenę brutto, to powodowałyby to ujemne marże. W piśmie z dnia 21 grudnia 2017 r. Spółka przedstawiła ponownie propozycję działań zmierzających do zaniechania praktyki i usunięcia jej skutków. Propozycja ta różniła się od poprzedniej w ten sposób, że cena na energię elektryczną w miesiącu następującym po miesiącu, kiedy aneks wszedłby w życie, wynosiłaby 20 zł za megawatogodzinę (wcześniej była to zryczałtowana opłata 20 zł za jeden miesiąc). Spółka wytłumaczyła, że nie jest w stanie zwrócić konsumentom, w ramach działań zmierzających do usunięcia skutków naruszenia, różnicy pomiędzy stawką netto a stawką brutto, ponieważ byłoby to zbyt dużym obciążeniem finansowym.

W odpowiedzi na pismo – wniosek Spółki o wydanie decyzji zobowiązaniowej z dnia 21 grudnia 2017 r., Prezes Urzędu wskazał, że przedstawiona propozycja działań, do których podjęcia Spółka chciała się zobowiązać, nie jest wystarczająca.

W związku z powyższym Spółka zmodyfikowała swój wniosek (*dowód: pismo Energy Match z dnia 12 lutego 2018 r., karty 347-351*). Spółka przedstawiła propozycję podjęcia działań zmierzających do zapobieżenia zarzucanym naruszeniom oraz usunięcia skutków naruszeń w następujący sposób:

1. W terminie 1 miesiąca od uprawomocnienia się decyzji – wysłanie listu poleconego do wszystkich konsumentów, z którymi Spółka ma podpisane i obowiązujące w dniu uprawomocnienia się decyzji umowy sprzedaży energii elektrycznej, do których załączony był cennik niewskazujący, czy podane w nim ceny za energię elektryczną i opłatę handlową są cenami brutto czy netto z ofertą:
 - (i) ich zmiany poprzez przesłanie aneksu do umowy zmieniającego rozliczenia pomiędzy stronami w ten sposób, żeby rozliczenia odbywały się według ceny wskazanej w cenniku określonej jako cena powiększona o kwotę będącą równowartością podatku od towarów i usług,
 - (ii) sprzedaży na rzecz konsumenta energii elektrycznej w pierwszym miesiącu kalendarzowym po miesiącu, w którym aneks wszedł w życie, za zryczałtowaną kwotę

20 zł za megawatogodzinę, obejmującą cenę energii elektrycznej oraz ewentualną opłatę handlową, o ile na podstawie umowy jest naliczana. Ofertę tą konsument mógłby przyjąć w terminie 1 miesiąca od dnia jej złożenia konsumentowi.

W odniesieniu do konsumentów, o których mowa w niniejszym punkcie, którym nie będzie możliwości złożenia propozycji aneksu, wobec rozwiązania lub wygaśnięcia umowy sprzedaży energii elektrycznej po dniu uprawomocnienia się decyzji, Spółka złożyłaby listem poleconym propozycję rekompensaty na warunkach określonych poniżej, w pkt 2. Do konsumentów zostałoby skierowane pismo o treści wskazanej w piśmie Spółki (*dowód: karty 347-349*).

2. W terminie 1 miesiąca od uprawomocnienia się decyzji – zobowiązanie do wystąpienia, poprzez wysłanie listu poleconego, do wszystkich konsumentów: (i) z którymi Spółka ma podpisane i nieobowiązujące w dniu uprawomocnienia się decyzji umowy sprzedaży energii elektrycznej, do których załączony był cennik niewskazujący, czy podane w nim ceny za energię elektryczną i opłatę handlową są cenami brutto czy netto, oraz (ii) którzy ponieśli negatywne konsekwencje wynikające z rozwiązania umowy sprzedaży energii elektrycznej – z propozycją dwóch form rekompensaty w postaci możliwości odbioru od Spółki jednego bezimiennego bonu towarowego realizowanego w punktach sprzedaży na terenie całego kraju na kwotę 10 złotych lub możliwości odbioru od Spółki żarówki energooszczędnej w technologii LED o mocy 10 wat.

Informacja o możliwości skorzystania z rekompensaty, o której mowa w niniejszym punkcie zostałaby złożona w terminie 1 miesiąca od dnia uprawomocnienia się decyzji w formie komunikatu na stronie internetowej Spółki, na której komunikat byłby utrzymywany przez 2 miesiące. Treść komunikatu została wskazana w piśmie Spółki (*dowód: karty 349-350*).

3. Zobowiązanie do pozytywnego rozpatrzenia zgłoszeń reklamacyjnych konsumentów, które wpłyną do Spółki w okresie od dnia następującego po dniu wydania decyzji do ostatniego dnia miesiąca po uprawomocnieniu się decyzji, a dotyczyć będą działań objętych zarzutem, które to rozpatrzenie polegać by miało na przekazaniu konsumentowi informacji o przysługujących możliwościach wynikających z decyzji.
4. Zobowiązanie do publikacji decyzji w całości na koszt Spółki na stronie internetowej Spółki w terminie 2 tygodni od daty uprawomocnienia się decyzji, w ten sposób, że odnośnik treści decyzji byłby umieszczony na stronie głównej oraz byłby utrzymywany przez okres 3 miesięcy od daty opublikowania.

Spółka wyjaśniła, że wprowadziła dodatkowe ograniczenie możliwości uzyskania rekompensaty przez konsumentów, z którymi Spółka ma podpisane i nieobowiązujące w dniu uprawomocnienia się decyzji umowy sprzedaży energii elektrycznej, do których załączony był „błędny” cennik (tj. niewskazujący, czy podane w nim ceny za energię elektryczną i opłatę handlową są cenami brutto czy netto), w postaci warunku poniesienia negatywnych konsekwencji wynikających z rozwiązania umowy sprzedaży energii elektrycznej. Wśród klientów, którzy wypowiedzieli umowy, (*tajemnica przedsiębiorstwa*) konsumentów nie zostało bowiem obciążonych żadnymi należnościami wynikającymi z umowy, w tym negatywnymi konsekwencjami za przedterminowe rozwiązanie umów, z kolei (*tajemnica przedsiębiorstwa*) konsumentów nie zostało obciążanych żadnymi negatywnymi konsekwencjami za przedterminowe rozwiązanie umów. W tych okolicznościach, w opinii Spółki, zasadne wydaje się wyłączenie z możliwości skorzystania z rekompensaty tych konsumentów, którzy nie zostali obciążeni negatywnymi konsekwencjami za przedterminowe rozwiązanie umowy, a tym bardziej tych, którzy nie zostali obciążeni nawet należnościami z tytułu zużycia energii elektrycznej.

W odpowiedzi na Szczegółowe uzasadnienie zarzutów z dnia 5 września 2018 r. Przedsiębiorca w piśmie z dnia 15 października 2018 r. (*dowód: karty 419-423*) przedstawił nową propozycję zobowiązania do usunięcia skutków działań naruszających zbiorowe interesy konsumentów:

1. W terminie 2 miesięcy od dnia uprawomocnienia się decyzji Prezesa Urzędu – zobowiązanie do wystąpienia, poprzez wysłanie listu poleconego do wszystkich konsumentów, z którymi zawarte zostały umowy sprzedaży energii elektrycznej, do których załączony został cennik niewskazujący czy podane w nim ceny za energię elektryczną i opłatę handlową są cenami brutto czy netto wraz z informacją o powyżej opisanym błędzie oraz ofertą:
 - a. w stosunku do konsumentów, których wciąż wiąże ze Spółką umowa sprzedaży energii elektrycznej, Spółka zobowiązałaby się do przekazania bonifikaty pieniężnej w wysokości 30 zł, która to bonifikata zostanie, według woli konsumenta, albo potrącona w najbliższym okresie rozliczeniowym z należnościami z tytułu sprzedaży energii elektrycznej przez Energy Match albo zostanie zwrócona na wskazany przez konsumenta rachunek bankowy. Kwota bonifikaty zostanie zwrócona w sposób określony powyżej wszystkim tym konsumentom, którzy w terminie 2 miesięcy od dnia doręczenia pisma wraz z ofertą złożą stosowny wniosek.
 - b. w stosunku do konsumentów, z którymi umowa sprzedaży energii elektrycznej została rozwiązana bądź wygasła – Spółka zobowiązuje się do przekazania bonifikaty pieniężnej w wysokości 30 zł, która to bonifikata zostanie zwrócona na wskazany przez konsumenta rachunek bankowy. Kwota bonifikaty zostanie zwrócona w sposób określony powyżej wszystkim tym konsumentom, którzy w terminie 2 miesięcy od dnia doręczenia pisma wraz z ofertą złożą stosowny wniosek.
2. Zobowiązanie Spółki do publikacji decyzji Prezesa Urzędu w całości na koszt Energy Match na stronie internetowej Spółki w terminie 2 tygodni od daty uprawomocnienia się decyzji oraz w prasie o ogólnopolskim zasięgu. Treść decyzji zostałaby zamieszczona w terminie 14 dni od dnia uprawomocnienia się decyzji i utrzymywana na stronie internetowej Spółki przez okres co najmniej 2 miesięcy, zaś w przypadku publikacji w prasie – treść decyzji powinna zostać opublikowana dwukrotnie w okresie 2 miesięcy.

W piśmie Spółki z dnia 15 października 2018 r. została również wskazana treść oświadczenia o wydaniu przez Prezesa Urzędu decyzji zobowiązaniowej (*dowód: karta 422*). Spółka wyraziła też chęć zmodyfikowania przedstawionej propozycji zobowiązania. Ponadto we wskazanym piśmie Spółka wskazała, iż w sierpniu 2018 r. zmienił się jej właściciel oraz zarząd. Zdaniem Energy Match zmiana ta daje podstawy do zagwarantowania wykonywania swojej działalności z najwyższą starannością i dbałością o odbiorców końcowych, zwłaszcza konsumentów. Przedsiębiorca oświadczył, że w związku z odnotowywaniem przez niego znaczących strat, nie będzie on mógł zwrócić konsumentom, dotkniętym praktyką kwestionowaną przez Prezesa Urzędu, różnicy w opłacie za energię elektryczną naliczoną pierwotnie w wysokości powiększonej o kwotę będącą równoważnością wysokości podatku od towarów i usług względem ceny wskazanej w cenniku stanowiącym załącznik do umowy sprzedaży energii elektrycznej. W ocenie Przedsiębiorcy, kwestionowana przez Prezesa Urzędu praktyka miała charakter nieumyślny, wynikający z błędnego przekonania o prawidłowości swojego postępowania.

Z informacji przekazanych przez Spółkę wynika, że jej obrót w 2017 r. wyniósł (*tajemnica przedsiębiorstwa*) zł (*dowód: karta 354*).

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje.

Naruszenie interesu publicznego

Stosownie do art. 1 ust. 1 ustawy z dnia 16 lutego 2017 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (tj. Dz. U. 2018 r. poz. 798 ze zm., dalej: „ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów” lub „uokik”), ochrona interesów przedsiębiorców i konsumentów podejmowana jest w ramach działań Prezesa Urzędu w interesie publicznym. Ingerencja Prezesa Urzędu ma na celu ochronę interesów zbiorowości, a nie wprost poszczególnych, indywidualnych uczestników rynku. Naruszenie interesu publicznego stanowi bezwzględny warunek uznania kompetencji Prezesa Urzędu do rozstrzygnięcia określonej sprawy. Interes publiczny zostaje naruszony wówczas, gdy działania przedsiębiorcy godzą w interesy ogólnospołeczne i dotyczą szerokiego kręgu uczestników rynku, zaburzając jego prawidłowe funkcjonowanie.

W ocenie Prezesa Urzędu, rozpatrywana sprawa ma charakter publicznoprawny. Wiąże się z ochroną interesu wszystkich konsumentów, którzy byli i nadal są klientami Przedsiębiorcy. Działania Spółki nie dotyczą więc interesów poszczególnych osób, których sprawy miałyby charakter jednostkowy, indywidualny i nie dający się porównać z innymi, ale szerszego kręgu konsumentów, kontrahentów Przedsiębiorcy, których sytuacja jest identyczna. Naruszenie interesu publicznoprawnego przejawia się tym samym w naruszeniu zbiorowego interesu konsumentów. W niniejszej sprawie istnieje więc możliwość poddania zachowania Energy Match dalszej ocenie pod kątem stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów.

Naruszenie art. 24 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów

Zgodnie z art. 24 ust. 1 uokik, zakazane jest stosowanie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów. Natomiast art. 24 ust. 2 uokik stanowi, że przez praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów rozumie się godzące w nie sprzeczne z prawem lub dobrymi obyczajami zachowanie przedsiębiorcy. Na gruncie niniejszej sprawy zbiorowe interesy konsumentów podlegają zatem ochronie przed wymierzonymi w nie naruszeniami, polegającymi na sprzecznych z prawem działaniach przedsiębiorcy.

W związku z powyższym, dla uznania zachowania przedsiębiorcy za niezgodne z zawartym w ustawie o ochronie konkurencji i konsumentów zakazem stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów należy wykazać, że spełnione zostały kumulatywnie trzy następujące przesłanki:

- oceniane zachowanie musi być podejmowane przez podmiot będący przedsiębiorcą w rozumieniu przepisów ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów,
- zachowanie przedsiębiorcy jest sprzeczne z prawem lub dobrymi obyczajami,
- zachowanie to godzi w zbiorowe interesy konsumentów.

Status przedsiębiorcy

Ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów zawiera legalną definicję przedsiębiorcy. Zgodnie z obowiązującym w dniu wszczęcia niniejszego postępowania art. 4 pkt 1 uokik pod pojęciem tym należy rozumieć przedsiębiorcę w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz.U. z 2017 r. poz. 2168, 2290

i 2486 oraz z 2018 r. poz. 107 i 398, dalej również: „usdg”), a także: a) osobę fizyczną, osobę prawną, a także jednostkę organizacyjną niemającą osobowości prawnej, której ustawa przyznaje zdolność prawną, organizującą lub świadczącą usługi o charakterze użyteczności publicznej, które nie są działalnością gospodarczą w rozumieniu przepisów o swobodzie działalności gospodarczej, b) osobę fizyczną wykonującą zawód we własnym imieniu i na własny rachunek lub prowadzącą działalność w ramach wykonywania takiego zawodu, d) związek przedsiębiorców w rozumieniu pkt 2, z wyłączeniem przepisów dotyczących koncentracji [trzeci człon definicji przedsiębiorcy zawartej w art. 4 pkt 1 lit. c) znajduje zastosowanie wyłącznie w postępowaniach w sprawach koncentracji]. Natomiast w myśl art. 4 ust. 1 usdg przedsiębiorcą jest osoba fizyczna, osoba prawna i jednostka organizacyjna niebędąca osobą prawną, której odrębna ustawa przyznaje zdolność prawną – wykonująca we własnym imieniu działalność gospodarczą. Działalnością gospodarczą w rozumieniu usdg jest zarobkowa działalność wytwórcza, budowlana, handlowa, usługowa oraz poszukiwanie, rozpoznawanie i wydobywanie kopalin ze złóż, a także działalność zawodowa, wykonywana w sposób zorganizowany i ciągły (art. 2 usdg).

Z dniem 30 kwietnia 2018 r. weszły w życie przepisy ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców (Dz. U. 2018 r., poz. 646 ze zm.). Zgodnie z art. 192 przepisów wprowadzających ustawę - Prawo przedsiębiorców oraz inne ustawy dotyczące działalności gospodarczej z dnia 6 marca 2018 r. (Dz. U. z 2018 r. poz. 650), straciła moc ustawa z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej. Natomiast zgodnie z art. 196 ust. 1 tych przepisów, do postępowań w sprawach przedsiębiorców wszczętych na podstawie przepisów dotychczasowych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie ustawy - Prawo przedsiębiorców, stosuje się przepisy dotychczasowe. Niniejsze postępowanie zostało wszczęte 3 lipca 2017 r., a więc jeszcze przed wejściem w życie przepisów ustawy - Prawo przedsiębiorców, zatem zgodnie z art. 196 ust. 1 ww. przepisów wprowadzających ustawę - Prawo przedsiębiorców oraz inne ustawy dotyczące działalności gospodarczej, zastosowanie nadal mają przepisy usdg.

Energy Match Sp. z o.o. jest przedsiębiorcą w rozumieniu art. 4 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Jest bowiem przedsiębiorcą wpisanym do Krajowego Rejestru Sądowego przez Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy W Warszawie, XII Wydział Gospodarczy Krajowego Rejestru Sądowego pod numerem KRS 0000417481. Zgodnie z wpisem do Krajowego Rejestru Sądowego przedmiotem działalności Energy Match jest między innymi handel energią elektryczną. Tym samym, Spółka przy wykonywaniu działalności gospodarczej podlega rygorom określonym w ustawie o ochronie konkurencji i konsumentów i jej działania mogą podlegać ocenie w aspekcie naruszenia zakazu stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów.

Sprzeczność z prawem lub dobrymi obyczajami

Kolejną przesłanką, która musi być spełniona, aby było możliwe stwierdzenie naruszenia art. 24 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, jest bezprawność działania przedsiębiorcy rozumiana jako sprzeczność zachowania z powszechnie obowiązującymi przepisami prawa lub sprzeczność z dobrymi obyczajami. Zgodnie z art. 24 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, zakazane jest stosowanie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów. Art. 24 ust. 2 ww. ustawy przez praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów rozumie godzące w nie sprzeczne z prawem lub dobrymi obyczajami zachowanie przedsiębiorcy, w szczególności: naruszanie obowiązku udzielania konsumentom rzetelnej, prawdziwej i pełnej informacji; nieuczciwe praktyki rynkowe lub czyny nieuczciwej konkurencji; proponowanie konsumentom nabycia usług

finansowych, które nie odpowiadają potrzebom tych konsumentów ustalonym z uwzględnieniem dostępnych przedsiębiorcy informacji w zakresie cech tych konsumentów lub proponowanie nabycia tych usług w sposób nieadekwatny do ich charakteru. Zgodnie z art. 24 ust. 3 ww. ustawy nie jest zbiorowym interesem konsumentów suma indywidualnych interesów konsumentów.

Jako „sprzeczne z prawem” należy kwalifikować zachowania sprzeczne z nakazem zawartym w ustawie, rozporządzeniu wydanym na podstawie i dla wykonania ustawy, umową międzynarodową mającą bezpośrednie zastosowanie w stosunkach wewnętrznych. Sprzeczne z prawem są czyny: zabronione i zagrożone sankcją karną, czyny zabronione pod sankcjami dyscyplinarnymi, czyny zakazane przepisami administracyjnymi lub przepisami prawa gospodarczego publicznego, czyny zabronione przepisami o charakterze cywilnym, sprzeczne z nakazami zawartymi w prawie cywilnym lub prawie administracyjnym. Dla ustalenia bezprawności działania wystarczy, że określone zachowanie koliduje z przepisami prawa. Art. 24 ust. 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów zawiera również przykładowe wyliczenie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, wśród których znajduje się w szczególności stosowanie przez przedsiębiorcę nieuczciwych praktyk rynkowych (art. 24 ust. 2 pkt 3 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów). Pojęcie nieuczciwych praktyk rynkowych zostało zdefiniowane w treści ustawy z dnia 23 sierpnia 2007 r. o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym (Dz. U. z 2017 r., poz. 2070; dalej: „ustawa o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym” lub „upnpr”). Nieuczciwe praktyki rynkowe są działaniami zakazanymi na podstawie upnpr, a zatem są praktykami sprzecznymi z prawem. Stosowanie przez przedsiębiorcę nieuczciwej praktyki rynkowej dotyczy właśnie niniejszego postępowania.

Ocena prawna zarzutu stawianego Spółce

Zgodnie z art. 4 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym, stosowana przez przedsiębiorcę względem konsumentów praktyka rynkowa jest nieuczciwa, jeżeli jest sprzeczna z dobrymi obyczajami i w istotny sposób zniekształca lub może zniekształcić zachowanie rynkowe przeciętnego konsumenta przed zawarciem umowy, w trakcie jej zawierania lub po jej zawarciu.

W kontekście niniejszej sprawy należy definiować czym są „dobre obyczaje”. Pojęcie dobrych obyczajów jest klauzulą generalną, niezawierającą swej definicji normatywnej. Jak wskazuje doktryna i orzecznictwo, klauzule generalne to przepisy prawne, w których nie są dokładnie sprecyzowane wszystkie elementy składające się na hipotezę czy dyspozycję normy prawnej, a ocena konkretnego stanu faktycznego zostaje przerzucona na organ stosujący prawo¹.

W niniejszej sprawie dobre obyczaje należy utożsamiać z prawem konsumenta do zgodnych z zawartą umową rozliczeń z tytułu świadczonej usługi. Konsument oczekuje, że Przedsiębiorca, z którym zawarł on umowę, wykonuje ją rzetelnie i dokładnie na takich warunkach, na jakie konsument się zgodził. Naruszenie dobrych obyczajów polega tu na niewłaściwym wykonywaniu umowy o sprzedaż energii elektrycznej przez Spółkę, a mianowicie na niewłaściwym i niezgodnym z warunkami umowy rozliczaniu konsumentów.

Analiza zgromadzonych w toku postępowania dokumentów i informacji wskazuje, iż Przedsiębiorca zawierał w 2014 r. i na początku 2015 r. umowy w oparciu o wzorzec umowy, na którym znajdowała się stawka, którą traktował on jako stawkę netto. Nie poinformował on konsumentów, że nie jest to stawka brutto, i że należy doliczyć do niej kwotę podatku od

¹ A. Wolter, Prawo cywilne. Zarys części ogólnej, wyd. VIII, Warszawa 1986, str. 83.

towarów i usług. Dopiero w przekazywanych konsumentom prognozach zużycia energii elektrycznej oraz fakturach Spółka wskazuje wartość netto za energię elektryczną, opłaty pozostałe, stawkę VAT i wartość brutto. W konsekwencji Spółka nadal rozlicza konsumentów, którzy podpisali umowy sprzedaży energii elektrycznej, według cennika zawartego w umowie, powiększonego o kwotę będącą równowartością podatku od towarów i usług. Wyjątkiem są konsumenci, którzy złożyli reklamacje w tym zakresie i którzy są rozliczani według stawek zawartych w umowie traktowanych jako stawki brutto.

Jak było wskazane w części dotyczącej ustaleń faktycznych, podawane w „błędym” cenniku ceny za energię elektryczną były stawkami za kilowatogodzinę – kWh, natomiast w przesyłanych prognozach zużycia energii elektrycznej oraz fakturach rozliczeniowych za sprzedaż energii elektrycznej jako podstawę rozliczeń wskazywano jednostkę megawatogodziny – MWh. W prognozach i fakturach brak jest jednak jakiegokolwiek informacji o cenach jednostkowych netto/brutto, jest wskazana tylko całkowita wartość towaru/usługi. Konsument w celu zbadania, czy stawki w prognozie lub na fakturze są zgodne z tymi, które znajdują się w cenniku musiałby przeliczyć ilość megawatogodzin na kilowatogodziny, następnie wskazaną w prognozie lub fakturze wartość do zapłaty podzielić przez otrzymaną ilość kilowatogodzin, a na końcu porównać otrzymaną stawkę ze stawkami wskazanymi w cenniku załączonym do umowy sprzedaży energii elektrycznej. Dopiero po takich obliczeniach konsument jest w stanie zorientować się, że do ceny wskazanej w cenniku naliczana jest dodatkowa opłata w wysokości 23% wartości zużytej energii.

Uczciwość kupiecka w relacji z konsumentami nakazuje przedsiębiorcy wykonywanie usługi na warunkach wskazanych w umowie i zgodnie z jej postanowieniami w kształcie, jaki istniał w momencie zawarcia umowy, a wszelkie dozwolone modyfikacje świadczeń obu stron umowy lub jej treści powinny zostać określone w tychże umowach, aby konsument zawierając umowę o sprzedaż energii elektrycznej mógł przewidzieć, pod jakimi warunkami możliwa jest zmiana np. ceny czy jakości świadczonych przez przedsiębiorcę usług czy też uprawnień przedsiębiorcy do zmiany tych elementów umowy. Zgodnie z § 5 pkt 1 Ogólnych Warunków Umowy Sprzedaży Energii Elektrycznej obowiązujących w czasie, kiedy były podpisywane umowy z „błędym” cennikiem *„W rozliczeniach stosowane będą ceny i stawki opłat oraz warunki ich stosowania zawarte w Cenniku Sprzedawcy.”* A zatem sam Przedsiębiorca postępuje niezgodnie z postanowieniami stosowanego przez siebie wzorca umowy, albowiem żąda i pobiera od konsumentów opłaty wyższe niż sam zaoferował i na jaką oni się zgodzili.

Przedsiębiorca stosował wzór umowy sprzedaży energii elektrycznej, do której załączony był cennik nie wskazujący, czy podane w nim ceny za energię elektryczną i opłatę handlową są cenami brutto czy netto w okresie od marca 2014 r. do listopada 2014 r., a w pojedynczych przypadkach do stycznia 2015 r. W tym okresie obowiązywały dwie ustawy dotyczące cen towarów i usług.

I tak, zgodnie z art. 3 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 5 lipca 2001 r. o cenach (Dz. U. z 2013 r. poz. 385; dalej jako „ustawa o cenach”) cena to wartość wyrażona w jednostkach pieniężnych, którą kupujący jest obowiązany zapłacić przedsiębiorcy za towar lub usługę; w cenie uwzględnia się podatek od towarów i usług oraz podatek akcyzowy, jeżeli na podstawie odrębnych przepisów sprzedaż towaru (usługi) podlega obciążeniu podatkiem od towarów i usług oraz podatkiem akcyzowym. Podkreślić przy tym należy, iż ww. ustawa znajdowała zastosowanie do cen energii, co wynika bezpośrednio z treści art. 3 ust. 1 pkt 9 oraz art. 3 ust. 2 pkt 1 ww. ustawy. Stosownie do art. 3 ust. 2 pkt 1 ustawy o cenach ilekroć w ustawie była mowa o cenie rozumie się przez to również stawkę taryfową. Ww. ustawa obowiązywała do dnia 24 lipca 2014 r.

Natomiast zgodnie z art. 3 ust. 1 pkt 1 obowiązującej od 25 lipca 2014 r. ustawy z dnia 9 maja 2014 r. o informowaniu o cenach towarów i usług (Dz. U. z 2017 r. poz. 1830, z 2018 r. poz. 650; dalej jako „ustawa o informowaniu o cenach towarów i usług”) cena to wartość wyrażona w jednostkach pieniężnych, którą kupujący jest obowiązany zapłacić przedsiębiorcy za towar lub usługę. W cenie uwzględnia się podatek od towarów i usług oraz podatek akcyzowy, jeżeli na podstawie odrębnych przepisów sprzedaż towaru (usługi) podlega obciążeniu podatkiem od towarów i usług lub podatkiem akcyzowym. Przez cenę rozumie się również stawkę taryfową (art. 3 ust. 2 ww. ustawy o informowaniu o cenach towarów i usług). Ta ustawa również znajduje zastosowanie do cen energii, co wynika z art. 3 ust. 1 pkt 4 ww. ustawy.

Z powyższego wynika zatem jasno, że cena, która jest przedstawiana konsumentowi przez przedsiębiorcę, powinna być ceną brutto.

Na przedsiębiorcach jako profesjonalistach ciąży obowiązek polegający na uwzględnianiu w cenie wszystkich podatków, w tym podatku od towarów i usług. Konsument zawierający z przedsiębiorcą umowę ma prawo uznawać cenę towaru i usługi podawaną w cenniku załączonym do umowy za cenę ostateczną.

Zgodnie z art. 384 § 1 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny (tj. Dz. U. z 2018 r., poz. 1025 ze zm.; dalej jako „k.c.”) ustalony przez jedną ze stron wzorzec umowy, w szczególności ogólne warunki umów, wzór umowy, regulamin, wiąże drugą stronę, jeżeli został jej doręczony przed zawarciem umowy. Przedsiębiorca wskazując zatem w cenniku dołączanym do umowy sprzedaży energii elektrycznej daną cenę, jest nią związany. Tym bardziej, że nigdzie nie wskazał, że jest to cena netto, tzn. nieobejmująca podatku VAT. W związku z tym, w opinii Prezesa Urzędu, Energy Match nie ma podstaw, by wysyłać konsumentom, którzy podpisali umowę godząc się na taką cenę, jaka była wskazana w umowie, prognoz zużycia energii elektrycznej wraz z ceną powiększoną o 23 %, tj. o wysokość podatku od towarów i usług, tym bardziej, że nie podjęła działań mających na celu zmianę cennika.

Należy również wskazać, że zarówno na gruncie ustawy o informowaniu o cenach towarów i usług, jak i wcześniej obowiązującej ustawy o cenach obowiązek prezentowania cen w wartości brutto (ostatecznej) dotyczy oferowanych towarów i usług, z wyjątkiem informowania o cenach w obrocie między osobami fizycznymi, z których żadna nie jest przedsiębiorcą, a także informowania o cenach uregulowanego na podstawie odrębnych ustaw (art. 1 ust. 2 pkt 1 i 2 ustawy o cenach, art. 2 ustawy o informowaniu o cenach towarów i usług). Jednocześnie, w niniejszej sprawie, jako jedyny tryb informowania o cenach określony przez odrębne ustawy można wskazać tryb informowania odbiorców o podwyżce cen lub stawek opłat uregulowany w art. 5 ust. 6 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne (t.j. Dz. U. z 2018, poz. 755 ze zm.) zgodnie z którym sprzedawca powinien powiadomić odbiorców o podwyżce w ciągu jednego okresu rozliczeniowego od dnia tej podwyżki. W pozostałym zakresie przedsiębiorstwo energetyczne, niezależnie od tego czy jest dystrybutorem czy sprzedawcą, podlega przepisom ustawy o informowaniu o cenach towarów i usług, a wcześniej ustawy o cenach, i jest obowiązane prezentować cenę energii elektrycznej w taki sposób, jak została ona zdefiniowana w ww. ustawach.

Ponadto istnieje różnica pomiędzy prezentowaniem cen w obrocie, tj. na etapie oferowania towarów i usług, a ich przedstawianiem w relacji publicznoprawnej, związanej z zatwierdzaniem taryf przedsiębiorstw energetycznych przez organ administracji. Wskazane wcześniej przepisy ustawy o cenach oraz ustawy o informowaniu o cenach towarów i usług przesądzają, że przez towar należy rozumieć m.in. energię, a przez cenę – również stawkę taryfową. Jednocześnie przepisy prawa energetycznego w zakresie sposobu prezentacji w obrocie z konsumentami ceny energii elektrycznej nie stanowią regulacji szczególnej

w stosunku do ustawy o informowaniu o cenach (wcześniej ustawy o cenach). Prawo energetyczne oraz rozporządzenie taryfowe określają wiążący przedsiębiorstwa energetyczne sposób kalkulacji cen i stawek opłat za energię elektryczną, co stanowi kwestię całkowicie odrębną od sposobu ich prezentacji. W niniejszej sprawie trzeba jednak podkreślić, że Energy Match, jako sprzedawca energii elektrycznej, nie ma obowiązku przedkładać Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki taryf do zatwierdzenia, nie ma więc żadnego wytłumaczenia dla prezentowania przez niego konsumentom cen bez uwzględnienia podatku od towarów i usług.

W opinii Prezesa Urzędu niezasadne jest przy tym twierdzenie Spółki, że stosowana przez nią praktyka polegająca na niezamieszczeniu w stosowanym cenniku informacji, czy podane w nim ceny są cenami brutto, czy netto, była praktyką powszechną w czasie jej stosowania. Prezes Urzędu zwraca uwagę, że działający w tym samym czasie inni sprzedawcy energii elektrycznej zazwyczaj stosowali cenniki, w których znajdowała się informacja, że podana cena jest ceną netto i nie zawiera podatku VAT. Trzeba przy tym zaznaczyć, że nawet taką praktykę Prezes Urzędu uznawał za naruszającą zbiorowe interesy konsumentów². Brak stosownej informacji na temat ceny na stosowanym przez Przedsiębiorcę wzorcu umowy mógł wprowadzać konsumentów w błąd. Przedsiębiorca nie może zatem usprawiedliwiać stosowania cennika z brakiem wskazania, czy cena w nim zawarta jest ceną brutto czy netto, praktykami innych przedsiębiorców z branży energetycznej, bowiem praktyki tych przedsiębiorców miały inny charakter – nawet jeśli nie wskazywali oni cen brutto, to zaznaczali jednak, że podane ceny są cenami netto. Co ważne, Prezes Urzędu wydał decyzję stwierdzającą, że podawanie w taryfach i materiałach informacyjnych cen energii elektrycznej bez uwzględnienia wartości podatku od towarów i usług stanowi naruszenie przepisów ustawy o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym w 2013 r., a więc przed rozpoczęciem działalności przez Spółkę³. Dodatkowo, w styczniu 2014 r. (a zatem jeszcze przed rozpoczęciem stosowania przez Spółkę wadliwego cennika) Prezes Urzędu Regulacji Energetyki wydał we współpracy z Prezesem Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów dokument pn. „Zbiór praw konsumenta energii elektrycznej”, w którym wskazano m.in., że zaniechaniem wprowadzającym w błąd jest podanie ceny energii elektrycznej bez uwzględnienia podatku VAT⁴. Spółka miała zatem możliwość pozyskania informacji, że taka praktyka może być kwestionowana przez Prezesa Urzędu.

Należy również odnieść się do twierdzenia Spółki, że na etapie zawierania umów konsumenci nie byli wprowadzani w błąd co do ceny, ponieważ podczas prezentacji oferty Energy Match porównanie cen odbywało się tylko i wyłącznie na podstawie stawek wskazanych na fakturach od poprzedniego sprzedawcy. Jako dowód Spółka załączyła skany 100 umów wraz z fakturami VAT od poprzedniego sprzedawcy energii elektrycznej. Zdaniem Prezesa Urzędu nie jest to dowód wystarczający do stwierdzenia, że Spółka na etapie zawierania umowy podawała pełne i prawdziwe informacje odnośnie ceny. Ponadto nie ma to wpływu na kwestię rozliczania sprzedaży energii elektrycznej na etapie wykonywania kontraktu. Konsument ma prawo być rozliczany według stawek wskazanych w umowie rozumianych jako ostateczna cena, zawierająca wszystkie opłaty i podatki.

Oceny, czy dana praktyka rynkowa może być uznana za nieuczciwą, dokonuje się biorąc pod uwagę definicję „przeciętnego konsumenta”, którą posługuje się ustawa o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym. Zgodnie z treścią art. 2 pkt 8 ww. ustawy przeciętny

² Por. (i) Decyzja Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 31 grudnia 2015 r., nr RWA-28/2015; (ii) Decyzja Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 31 grudnia 2015 r., nr RWA-30/2015.

³ Decyzja Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 25 września 2013 r., nr RWA-16/2013.

⁴ <https://www.ure.gov.pl/pl/poradnik-odbiorcy/zbiór-praw-konsumenta/5606,Zbiory-praw-konsumenta-stan-na-2-stycznia-2014-r-z-errata.html>, str. 20.

konsument jest to konsument dostatecznie poinformowany, uważny i ostrożny. Oceny tej dokonuje się z uwzględnieniem czynników społecznych, kulturowych, językowych i przynależności danego konsumenta do szczególnej grupy konsumentów, przez którą rozumie się dającą się jednoznacznie zidentyfikować grupę konsumentów, szczególnie podatną na oddziaływanie praktyki rynkowej lub na produkt, którego praktyka rynkowa dotyczy, ze względu na szczególne cechy, takie jak wiek, niepełnosprawność fizyczna lub umysłowa.

Spółka nalicza i pobiera od konsumentów, z którymi ma podpisane umowy, opłaty za energię elektryczną powiększone w stosunku do cen wskazanych w cenniku będącym załącznikiem do umów sprzedaży energii elektrycznej o kwotę będącą równowartością wysokości podatku od towarów i usług. Energia elektryczna jest produktem codziennego użytku i pierwszej potrzeby – niezbędnym do funkcjonowania. Kiedy Spółka zawierała umowy sprzedaży energii elektrycznej, kierowała ona swój przekaz handlowy do różnych grup społecznych i zawodowych. W związku z tym nie jest możliwe wskazanie szczególnej grupy konsumentów, która byłaby wyłącznym adresatem praktyki stosowanej przez Spółkę. Prawidłowe będzie zatem odniesienie się do ustawowej definicji „przeciętnego konsumenta”.

Odnosząc się do tej definicji należy zauważyć, iż „przeciętność” jako cecha charakterystyczna konsumenta powiązana jest z takimi walorami jak: poinformowanie, uważność i ostrożność. Przeciętny konsument posiada określony zasób informacji o otaczającej go rzeczywistości, potrafi go wykorzystać poprzez analizę przekazów rynkowych i krytycznie odnosi się do praktyk reklamowych⁵. Rozumie kierowane do niego informacje i potrafi je wykorzystać do podjęcia świadomej decyzji dotyczącej produktu lub usługi. Z drugiej strony nie można uznać, że wiedza przeciętnego konsumenta jest kompletna i profesjonalna oraz, że konsument posiada specjalistyczną wiedzę w danej dziedzinie, w tym np. w zakresie prawa⁶. Przeciętny konsument może posiadać wiedzę o tym, że przedsiębiorcy doliczają do cen netto obowiązujące stawki VAT i w ten sposób kształtują ceny ostateczne. Jednak, w ocenie Prezesa Urzędu, wiedza o zróżnicowaniu stawek w zależności od rodzaju usług i towarów, a następnie wybór odpowiedniej stawki, wymagają dokładnego przestudiowania przepisów prawa. W związku z tym, nie jest wiedzą, której można wymagać od przeciętnego konsumenta. Co więcej, przeciętny konsument ma prawo oczekiwać, że przesyłane do niego prognozy zużycia oraz faktury są rzetelnie naliczane, a w związku z tym nie ma potrzeby ich porównywania ze stawkami wskazanymi w cenniku załączonym do umowy. Dlatego gdy otrzymuje on prognozę zużycia lub fakturę, opłaca ją ufając, że została ona naliczona według stawek wskazanych w umowie.

Każdy konsument ma prawo do rzetelnej informacji, która – przy założeniu dokonania z jego strony aktów staranności, celem zrozumienia istoty kierowanych do niego przez przedsiębiorcę informacji – nie będzie wprowadzać w błąd. Należy wyraźnie podkreślić, iż nie bez znaczenia jest sposób przekazania tak zdefiniowanemu przeciętnemu konsumentowi informacji o wysokości opłat za energię elektryczną, bowiem prawo konsumenta do transparentności przekazu profesjonalisty (należytego poinformowania) ma kardynalne znaczenie dla świadomego procesu decyzyjnego konsumenta – w tym przypadku decyzji o uregulowaniu płatności w wysokości wskazanej przez Przedsiębiorcę oraz o nie składaniu reklamacji za niewłaściwe, niezgodne z umową rozliczenia. Naruszenie tego prawa (brak transparentności, nienależyte przekazanie informacji) może skutkować tym, iż nawet przeciętny konsument nie będzie w stanie wykorzystać swojej wiedzy, ostrożności, racjonalnego postrzegania rzeczywistości, i rozpoznać grożącego mu niebezpieczeństwa w postaci bezprawnych działań profesjonalisty. W tak zakłóconych warunkach przeciętny konsument nie będzie miał możliwości podjęcia świadomej decyzji. Naliczanie przez Spółkę

⁵ M. Sieradzka [w:] „Reklama. Aspekty prawne”, red. M. Namysłowska, Lex 2012.

⁶ Zob. decyzja Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów nr RŁO 47/2012 z dnia 31 sierpnia 2012 r.

opłat za energię elektryczną w wysokości, jaka jest wskazywana w prognozach i fakturach, nie miało podstaw w zawartej umowie, a sposób sformułowania treści rozliczenia w okolicznościach sprawy znacznie utrudniał konsumentowi zorientowanie się, że opłaty zostały naliczone błędnie.

W niniejszej sprawie możliwość zniekształcenia zachowania rynkowego przeciętnego konsumenta po zawarciu umowy polega na uiszczeniu przez niego zapłaty za prognozę zużycia energii elektrycznej lub fakturę za energię elektryczną w podwyższonej kwocie, co do zapłaty której nie byłby zobowiązany, gdyby Spółka zachowała się zgodnie z obowiązującymi normami. Spółka bowiem dokonała zmiany wysokości opłaty za energię elektryczną i opłaty handlowej bez właściwego poinformowania o tym konsumentów, czym dopuściła się naruszenia dobrych obyczajów – prawa konsumentów do wykonywania umowy na ustalonych w niej, zgodnie z przepisami powszechnie obowiązującego prawa, warunkach. W konsekwencji, zdaniem Prezesa Urzędu, opisane działanie Przedsiębiorcy narusza art. 4 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym, a tym samym godzi w zbiorowe interesy konsumentów, o których mowa w art. 24 ust. 1 i 2 pkt 3 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

Godzenie w zbiorowy interes konsumentów

Ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów formułuje definicję negatywną pojęcia zbiorowego interesu konsumentów, stwierdzając w art. 24 ust. 3, że nie jest nim suma indywidualnych interesów konsumentów. W świetle art. 1 ust. 1 wyżej przywołanej ustawy należy przyjąć, że ze zbiorowymi interesami konsumentów mamy do czynienia wówczas, gdy działania przedsiębiorcy są powszechne i mogą dotknąć każdego potencjalnego konsumenta będącego kontrahentem przedsiębiorcy. Przedmiotem ochrony nie są zatem interesy indywidualnego konsumenta lub grupy indywidualnych konsumentów, ale wszystkich – aktualnych lub potencjalnych klientów – traktowanych jako grupa uczestników rynku zasługująca na szczególną ochronę⁷.

Stanowisko to potwierdzone zostało również w orzecznictwie Sądu Najwyższego, który w uzasadnieniu jednego z wyroków stwierdził, iż: „nie jest zasadne uznawanie, że postępowanie z tytułu naruszenia ustawy antymonopolowej można wszczynać tylko wtedy, gdy zagrożone są interesy wielu odbiorców, a nie jest to możliwe w sytuacji, gdy pokrzywdzonym jest tylko jeden konsument. Wydawane orzeczenie ma bowiem wymiar znacznie szerszy, pełni także funkcję prewencyjną, służy bowiem ochronie także nieograniczonej liczby potencjalnych konsumentów”⁸.

W ocenie Prezesa UOKiK zakwestionowane w przedmiotowej decyzji zachowanie Spółki godzi w zbiorowe interesy konsumentów. Stroną umowy zawieranej przez Przedsiębiorcę jest określony krąg podmiotów, wyodrębnionych spośród ogółu konsumentów za pomocą wspólnego dla nich kryterium, jakim jest bycie stroną umowy sprzedaży energii elektrycznej, do której załączony był cennik nie wskazujący, czy podane w nim ceny za energię elektryczną i opłatę handlową są cenami brutto czy netto. Jednocześnie podkreślić należy, że w tym kręgu mógł być każdy konsument, który zdecydowałby się zawrzeć umowę ze Spółką. Jak słusznie uznał Sąd Najwyższy w swoim rozstrzygnięciu „przedmiotem ochrony nie jest indywidualny interes konsumenta, ani suma interesów indywidualnych konsumentów, lecz interes zbiorowy. Zbiorowy to «odnoszący się do pewnej grupy osób lub zbioru rzeczy,

⁷ Wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 10 lipca 2008 r., sygn. akt VI ACa 306/08, a także T. Skoczny, *Ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów Komentarz*, Warszawa 2009, s. 962.

⁸ Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 września 2003 r., sygn. akt I CKN 504/01.

właściwy jakiemuś zbiorowi, złożony z wielu jednostek, składający się na jakiś zbiór; gromadny, kolektywny, wspólny». Gramatyczna wykładnia pojęcia praktyka naruszająca zbiorowe interesy konsumentów prowadzi do wniosku, że chodzi o zachowanie przedsiębiorcy, które godzi w interesy grupy osób stanowiących określony zbiór⁹. Ponadto Sąd ten wskazał, że „praktyką naruszającą zbiorowe interesy konsumentów jest bowiem takie zachowanie przedsiębiorcy, które podejmowane jest w warunkach wskazujących na powtarzalność zachowania w stosunku do indywidualnych konsumentów wchodzących w skład grupy, do której adresowane są zachowania przedsiębiorcy, w taki sposób, że potencjalnie ofiarą takiego zachowania może być każdy konsument będący klientem lub potencjalnym klientem przedsiębiorcy”. Stanowisko to jest popierane w orzecznictwie¹⁰.

W niniejszej sprawie Prezes UOKiK przyjął, że doszło do naruszenia praw licznej zbiorowości konsumentów - tych, którzy zawarli umowę sprzedaży energii elektrycznej, do której załączony był cennik nie wskazujący, czy podane w nim ceny za energię elektryczną i opłatę handlową są cenami brutto czy netto. Wobec tego zachowanie Spółki mogło wywołać, czy wywoływało niekorzystne następstwa w odniesieniu do każdego z tych konsumentów, a nie jedynie wobec określonego konsumenta i zagrażało interesom członków zbiorowości konsumentów¹¹.

Tak więc w rozpatrywanym stanie faktycznym zachowanie Energy Match nie dotyczy interesów poszczególnych osób, których sprawy mają charakter jednostkowy, indywidualny i nie dający się porównać z innymi, lecz wpływa niekorzystnie na interesy potencjalnie nieokreślonego kręgu konsumentów, których sytuacja jest identyczna i wspólna dla całej, licznej grupy obecnych kontrahentów Przedsiębiorcy.

Tym samym są podstawy do stwierdzenia stosowania przez Energy Match praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, polegających na bezprawnym naliczaniu i pobieraniu od konsumentów opłat za energię elektryczną powiększonych w stosunku do cen wskazanych w cenniku będącym załącznikiem do umów sprzedaży energii elektrycznej o kwotę będącą równoważnością wysokości podatku od towarów i usług, co stanowi nieuczciwą praktykę rynkową, o której mowa w art. 4 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym, a w konsekwencji narusza art. 24 ust. 1 i 2 pkt 3 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów i tym samym godzi w zbiorowe interesy konsumentów.

Uwzględniając wskazane okoliczności, na podstawie art. 26 ust. 1 uokik orzeczono jak w pkt I sentencji niniejszej decyzji.

Uzasadnienie braku przyjęcia wniosku o wydanie decyzji w trybie art. 28 uokik.

W toku postępowania administracyjnego Spółka złożyła wniosek o wydanie decyzji zobowiązującej, o której mowa w art. 28 uokik. Zgodnie z treścią art. 28 ust. 1 uokik, jeżeli w toku postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów zostanie uprawdopodobnione – na podstawie okoliczności sprawy, informacji zawartych w zawiadomieniu, o którym mowa w art. 100 ust. 1, lub innych informacji będących podstawą wszczęcia postępowania – że przedsiębiorca stosuje praktykę, o której mowa w art. 24, a przedsiębiorca, któremu jest zarzucane naruszenie tego przepisu, zobowiąże się do podjęcia lub zaniechania określonych działań zmierzających do zapobieżenia tym naruszeniom, Prezes Urzędu może, w drodze decyzji, nałożyć obowiązek wykonania tych zobowiązań. W przypadku

⁹ Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 września 2008 r., sygn. akt III SK 27/07.

¹⁰ m.in. Wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 5 września 2013 r., sygn. VI ACa 67/13.

¹¹ Por. Wyrok SOKiK z dnia 10 kwietnia 2014 r., sygn. akt XVII Ama 51/12

gdy przedsiębiorca zaprzestał naruszania zakazu, o którym mowa w art. 24, i zobowiąże się do usunięcia skutków tego naruszenia, zdanie pierwsze stosuje się odpowiednio.

Ponadto, zgodnie z art. 28 ust. 2 uokik, w decyzji zobowiązaniowej, Prezes może określić termin wykonania zobowiązań, lub zobowiązać przedsiębiorcę do złożenia jednokrotnego, lub wielokrotnego oświadczenia o treści i w formie określonej w decyzji lub publikacji decyzji w całości lub w części na koszt przedsiębiorcy, z zaznaczeniem czy decyzja ta jest prawomocna. Do wydania decyzji zobowiązującej konieczne jest zatem istnienie dwóch elementów: uprawdopodobnienie w toku postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, że przedsiębiorca stosuje tę praktykę oraz zobowiązanie się przedsiębiorcy do podjęcia lub zaniechania określonych działań zmierzających do zapobieżenia tym naruszeniom. Pierwszą z przesłanek oceniono już powyżej.

Należy zwrócić uwagę, iż stosownie do treści art. 28 ust. 1 uokik, Prezes Urzędu „może, w drodze decyzji, zobowiązać przedsiębiorcę do wykonania tych zobowiązań”, a zatem złożone przez przedsiębiorcę propozycje nie są wiążące dla Prezesa Urzędu. Oznacza to, że Prezes Urzędu może nie skorzystać z uprawnienia przewidzianego w tym przepisie. Takie stanowisko zostało potwierdzone również w doktrynie¹².

W niniejszej sprawie Spółka, po kilku modyfikacjach, przedstawiła propozycję podjęcia działań zmierzających do zapobieżenia zarzucanym naruszeniom oraz usunięcia skutków naruszeń w następujący sposób:

1. W terminie 1 miesiąca od uprawomocnienia się decyzji – wysłanie listu poleconego do wszystkich konsumentów, z którymi Spółka ma podpisane i obowiązujące w dniu uprawomocnienia się decyzji umowy sprzedaży energii elektrycznej, do których załączony był cennik niewskazujący, czy podane w nim ceny za energię elektryczną i opłatę handlową są cenami brutto czy netto z ofertą:

(i) ich zmiany poprzez przesłanie aneksu do umowy zmieniającego rozliczenia pomiędzy stronami w ten sposób, żeby rozliczenia odbywały się według ceny wskazanej w cenniku określonej jako cena powiększona o kwotę będącą równowartością podatku od towarów i usług,

(ii) sprzedaży na rzecz konsumenta energii elektrycznej w pierwszym miesiącu kalendarzowym po miesiącu, w którym aneks wszedł w życie, za zryczałtowaną kwotę 20 zł za megawatogodzinę, obejmującą cenę energii elektrycznej oraz ewentualną opłatę handlową, o ile na podstawie umowy jest naliczana. Ofertę tą konsument mógłby przyjąć w terminie 1 miesiąca od dnia jej złożenia konsumentowi.

2. W terminie 1 miesiąca od uprawomocnienia się decyzji – zobowiązanie do wystąpienia, poprzez wysłanie listu poleconego, do wszystkich konsumentów: (i) z którymi Spółka ma podpisane i nieobowiązujące w dniu uprawomocnienia się decyzji umowy sprzedaży energii elektrycznej, do których załączony był cennik niewskazujący, czy podane w nim ceny za energię elektryczną i opłatę handlową są cenami brutto czy netto, oraz (ii) którzy ponieśli negatywne konsekwencje wynikające z rozwiązania umowy sprzedaży energii elektrycznej – z propozycją dwóch form rekompensaty w postaci możliwości odbioru od Spółki jednego bezimiennego bonu towarowego realizowanego w punktach sprzedaży na terenie całego kraju na kwotę 10 złotych lub możliwości odbioru od Spółki żarówki energooszczędnej w technologii LED o mocy 10 wat.

3. Zobowiązanie do pozytywnego rozpatrzenia zgłoszeń reklamacyjnych konsumentów, które wpłyną do Spółki w okresie od dnia następującego po dniu wydania

¹² tak np. K. Kohutek, Ustawa o ochronie Konkurencji i Konsumentów. Komentarz, Lex 2014, str. 696.

decyzji do ostatniego dnia miesiąca po uprawomocnieniu się decyzji, a dotyczyć będą działań objętych zarzutem, które to rozpatrzenie polegać by miało na przekazaniu konsumentowi informacji o przysługujących możliwościach wynikających z decyzji.

4. Zobowiązanie do publikacji decyzji w całości na koszt Spółki na stronie internetowej Spółki w terminie 2 tygodni od daty uprawomocnienia się decyzji, w ten sposób, że odnośnik treści decyzji byłby umieszczony na stronie głównej oraz byłby utrzymywany przez okres 3 miesięcy od daty opublikowania.

W opinii Prezesa Urzędu zaproponowane przez Spółkę działania, mające na celu zaniechanie zarzucanej praktyki oraz usunięcie jej skutków, nie zabezpieczyłyby wystarczająco dobrze interesów konsumentów. Przesłanie konsumentom aneksu do umowy zmieniającego rozliczenia pomiędzy stronami w ten sposób, żeby rozliczenia odbywały się według ceny wskazanej w cenniku określonej jako cena powiększona o kwotę będącą równowartością podatku od towarów i usług umów powinno mieć miejsce od razu po wykryciu błędu dotyczącego ceny. Co ważne, większość umów, do których załączony został cennik niewskazujący, czy podane w nim ceny są cenami brutto czy netto, była podpisana w 2014 r. i okres ich obowiązywania albo już się zakończył, albo niedługo ulegnie zakończeniu. Dlatego też niewielu konsumentów skorzystałoby z takiego działania Spółki. Również przysporzenie dla tych konsumentów, którzy mają obowiązujące umowy, tj. sprzedaży energii elektrycznej w pierwszym miesiącu kalendarzowym po miesiącu, w którym aneks wszedł w życie, za zryczałtowaną kwotę 20 zł za megawatogodzinę nie zrekompensowałoby konsumentom ponoszenia przez kilka lat wyższych opłat za energię elektryczną.

Z kolei propozycja przysporzenia w postaci bezimiennego bonu towarowego realizowanego w punktach sprzedaży na terenie całego kraju na kwotę 10 złotych lub możliwości odbioru od Spółki żarówki energooszczędnej w technologii LED o mocy 10 wat dla konsumentów, którzy mają podpisane i nieobowiązujące w dniu uprawomocnienia się decyzji umowy sprzedaży energii elektrycznej (do których załączony był cennik niewskazujący, czy podane w nim ceny za energię elektryczną i opłatę handlową są cenami brutto czy netto, oraz którzy ponieśli negatywne konsekwencje wynikające z rozwiązania umowy sprzedaży energii elektrycznej również) nie zrekompensowałoby ponoszenia do czasu rozwiązania lub wygaśnięcia umowy wyższych opłat za energię elektryczną. Co więcej, zdaniem Prezesa Urzędu niezasadne jest wyłączenie z tej grupy konsumentów, którzy nie ponieśli bezpośrednich negatywnych konsekwencji finansowych wynikających z rozwiązania umowy.

Stanowisko Prezesa Urzędu dotyczące wskazanej wyżej propozycji zobowiązania zostało przedstawione Przedsiębiorcy w Szczegółowym uzasadnieniu zarzutów z dnia 5 września 2018 r. W odpowiedzi Przedsiębiorca w piśmie z dnia 15 października 2018 r. (*dowód: karty 419-423*) przedstawił nową propozycję zobowiązania do usunięcia skutków działań naruszających zbiorowe interesy konsumentów:

1. W terminie 2 miesięcy od dnia uprawomocnienia się decyzji Prezesa Urzędu – zobowiązanie do wystąpienia, poprzez wysłanie listu poleconego do wszystkich konsumentów, z którymi zawarte zostały umowy sprzedaży energii elektrycznej, do których załączony został cennik niewskazujący czy podane w nim ceny za energię elektryczną i opłatę handlową są cenami brutto czy netto wraz z informacją o powyżej opisanym błędzie oraz ofertą:

a. w stosunku do konsumentów, których wciąż wiąże ze Spółką umowa sprzedaży energii elektrycznej, Spółka zobowiązałaby się do przekazania bonifikaty pieniężnej w wysokości 30 zł, która to bonifikata zostanie, według woli konsumenta, albo potrącona w najbliższym okresie rozliczeniowym z należnościami z tytułu sprzedaży energii elektrycznej przez Energy Match albo zostanie zwrócona na wskazany przez konsumenta rachunek bankowy.

Kwota bonifikaty zostanie zwrócona w sposób określony powyżej wszystkim tym konsumentom, którzy w terminie 2 miesiące od dnia doręczenia pisma wraz z ofertą złożą stosowny wniosek.

b. w stosunku do konsumentów, z którymi umowa sprzedaży energii elektrycznej została rozwiązana bądź wygasła – Spółka zobowiązuje się do przekazania bonifikaty pieniężnej w wysokości 30 zł, która to bonifikata zostanie zwrócona na wskazany przez konsumenta rachunek bankowy. Kwota bonifikaty zostanie zwrócona w sposób określony powyżej wszystkim tym konsumentom, którzy w terminie 2 miesiące od dnia doręczenia pisma wraz z ofertą złożą stosowny wniosek.

2. Zobowiązanie Spółki do publikacji decyzji Prezesa Urzędu w całości na koszt Energy Match na stronie internetowej Spółki w terminie 2 tygodni od daty uprawomocnienia się decyzji oraz w prasie o ogólnopolskim zasięgu. Treść decyzji zostałaby zamieszczona w terminie 14 dni od dnia uprawomocnienia się decyzji i utrzymywana na stronie internetowej Spółki przez okres co najmniej 2 miesiące, zaś w przypadku publikacji w prasie – treść decyzji powinna zostać opublikowana dwukrotnie w okresie 2 miesiące.

W opinii Prezesa Urzędu zmodyfikowana propozycja podjęcia przez Spółkę działań mających na celu zaniechanie zarzucanej praktyki oraz usunięcie jej skutków, podobnie jak pierwotna propozycja nie zabezpiecza wystarczająco interesów konsumentów. Przedsiębiorca nie wskazał, czy nadal obowiązują umowy, do których dołączony był „wadliwy” cennik (tj. niewskazujący, czy podana w nim cena jest ceną brutto czy netto), a tym samym pominął kwestię ewentualnego aneksowania obowiązujących umów. Bonifikata pieniężna dla tych konsumentów, którzy mają obowiązujące umowy, w wysokości 30 zł nie stanowiłaby wystarczającej rekompensaty za ponoszenie przez kilka lat wyższych opłat za energię elektryczną. Również propozycja bonifikaty pieniężnej w wysokości 30 zł dla konsumentów, z którymi umowa sprzedaży energii elektrycznej została rozwiązana bądź wygasła nie zrehabilitowałaby ponoszenia do czasu rozwiązania lub wygaśnięcia umowy wyższych opłat za energię elektryczną. Spółka w odpowiedzi na Szczegółowe Uzasadnienie Zarzutów wyraziła co prawda chęć modyfikacji wniosku o wydanie decyzji zobowiązaniowej, jednak zdaniem Prezesa Urzędu ponowne modyfikacje i konsultacje w sprawie wydania decyzji zobowiązaniowej mogą znaczenie przedłużyć postępowanie oraz, co bardziej istotne, stosowanie samej praktyki. Spółka bowiem, mimo wszczęcia postępowania administracyjnego, nie zaniechała stosowania kwestionowanej przez Prezesa Urzędu praktyki.

Mając na uwadze powyższe Prezes Urzędu nie skorzystał z uprawnienia do wydania decyzji, o której mowa w art. 28 ust. 1 uokik.

Rygor natychmiastowej wykonalności (pkt II rozstrzygnięcia decyzji)

Zgodnie z art. 103 uokik, Prezes Urzędu może nadać decyzji w całości lub w części rygor natychmiastowej wykonalności. Okolicznością warunkującą zastosowanie rygoru natychmiastowej wykonalności jest wystąpienie ważnego interesu konsumentów. Oznacza to, że nie w każdej sprawie, w której naruszony został interes konsumentów, zasadnym jest zastosowanie omawianej instytucji. Należy ją uwzględnić tylko wtedy, gdy mamy do czynienia z ważnym interesem konsumentów, a więc istotnym i doniosłym. Nadanie decyzji rygoru natychmiastowej wykonalności musi zatem poprzedzać dokonanie ustalenia, jaki interes konsumentów doznał w danym przypadku naruszenia oraz czy jest on na tyle ważny, by wydanej decyzji nadać rygor natychmiastowej wykonalności.

Kierując się ważnym interesem konsumentów, Prezes Urzędu nadał niniejszej decyzji rygor natychmiastowej wykonalności w części dotyczącej pkt I rozstrzygnięcia decyzji.

Przedmiotem ochrony w przedmiotowej sprawie jest ważny interes konsumentów wyrażający się w prawie konsumenta do realizacji umowy sprzedaży energii elektrycznej na warunkach w niej określonych, dotyczących najistotniejszego elementu umowy, jakim jest cena.

W tym kontekście należy podkreślić, iż nie bez znaczenia dla oceny praktyki jest sposób przekazywania przeciętnemu konsumentowi informacji o wysokości opłat za zużycie energii elektrycznej w poszczególnych okresach rozliczeniowych. Naliczanie przez Spółkę opłat za energię elektryczną w wysokości, jaka jest wskazywana w prognozach i fakturach, nie miało podstaw w zawartej umowie, a sposób sformułowania treści rozliczenia w okolicznościach sprawy znacznie utrudniał konsumentowi zorientowanie się, że opłaty zostały naliczone błędnie.

W konsekwencji Spółka nadal nalicza i pobiera od konsumentów, z którymi ma podpisane umowy, opłaty za energię elektryczną powiększone w stosunku do cen wskazanych w cenniku będącym załącznikiem do umów sprzedaży energii elektrycznej o kwotę będącą równoważnością wysokości podatku od towarów i usług (wyjątkiem są konsumenci, którzy złożyli reklamacje w tym zakresie i którzy są rozliczani według stawek zawartych w umowie traktowanych jako stawki brutto). Powyższe wskazuje, że niewykonanie niezwłocznie pkt I sentencji decyzji spowoduje negatywne skutki dla chronionych ustawą interesów konsumentów.

W konsekwencji praktyki rynkowej Spółki, nałożenie rygoru natychmiastowej wykonalności dotyczącego pkt I rozstrzygnięcia decyzji, zmierza do ochrony ww. ważnego interesu konsumentów, zarówno w aspekcie ekonomicznym, jak i pozaekonomicznym. W ocenie Prezesa Urzędu, tylko natychmiastowe wykonanie przez Spółkę obowiązku zaniechania zakwestionowanej niniejszą decyzją praktyki zagwarantuje pełną ochronę gospodarczych interesów konsumentów, których niewłaściwie realizowane umowy jeszcze trwają. W przeciwnym przypadku do czasu uprawomocnienia się niniejszej decyzji praktyka trwałaby nadal, aż do wygaśnięcia umów pozostających jeszcze w obrocie, pogłębiając negatywne skutki praktyki. Brak nałożenia rygoru może oznaczać więc skuteczną, z punktu widzenia Spółki, kontynuację stosowania praktyki. Wobec powyższego, natychmiastowe zaprzestanie opisanej praktyki ma decydujące znaczenie dla zapobieżenia dalszym naruszeniom interesów konsumentów.

W tym miejscu należy zwrócić uwagę na pogląd Trybunału Konstytucyjnego, który w wyroku z dnia 21 kwietnia 2004 r. (sygn. akt: K 33/03) podkreślił, że ochrona konsumenta nie jest działaniem o charakterze protekcyjnistyczno-paternalistycznym, lecz zmierza do zabezpieczenia interesów słabszego uczestnika rynku, którego wiedza i orientacja są – w porównaniu do profesjonalnego partnera (sprzedawcy, usługodawcy) – ograniczone. Konsument ma słabszą pozycję przetargową, a jego swoiste upośledzenie wynika z przyczyn systemowych, determinowanych pozycją rynkową. Z tej też przyczyny działania na rzecz ochrony konsumenta, które mają umocnić jego pozycję wobec profesjonalnego partnera służą wyrównaniu ich szans i zapewnieniu – także na rynku detalicznym, swobody dokonania wyboru i podjęcia nieskrępowanej decyzji. Istotą ochrony konsumenta nie jest więc nadawanie mu dodatkowych nadzwyczajnych przywilejów, lecz poddanie całości obrotu praktykom „rynkowo-kompensatoryjnym”, które mają przywrócić utraconą zdolność decydowania o konsumpcji. [...] Udział konsumenta w procesach rynkowych powinien być kształtowany w taki sposób, aby mógł on swobodnie i w zgodzie z własnym interesem zaspakajać – poprzez konkretne transakcje – swe uświadomione potrzeby, na podstawie dostarczonej wiedzy i informacji. Z tego powodu strategicznym założeniem nowoczesnej ochrony konsumenta jest zasada przejrzystości, jawności, rzeczywistej dostępności jasnej, pełnej i zrozumiałej informacji handlowej.

Podkreślić w tym miejscu należy, że zakwestionowana niniejszą decyzją praktyka stanowi nieuczciwą praktykę rynkową, której stosowanie wobec konsumentów w myśl art. 3 ustawy o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym jest bezwzględnie zakazane. Uregulowanie wskazanego zakazu wiązało się z koniecznością zapewnienia właściwego funkcjonowania rynku gospodarczego i uzyskania odpowiedniego poziomu ochrony konsumentów. Osiągnięcie takiego rezultatu, w ocenie Prezesa Urzędu, jest możliwe wyłącznie w przypadku skutecznego i niezwłocznego eliminowania tego typu praktyk z obrotu.

Ze względu na rażące naruszanie przez Spółkę opisanego wyżej interesu konsumentów, Prezes Urzędu zdecydował się nadać obowiązkowi zaniechania zakwestionowanej niniejszą decyzją praktyki rygor natychmiastowej wykonalności. W ocenie Prezesa Urzędu, tylko bowiem w ten sposób zostanie w pełni zrealizowana funkcja prewencyjna wydanej decyzji.

Z uwagi na powyższe oraz na konieczność szybkiego reagowania na określone w pkt I naruszenie, Prezes Urzędu orzekł jak w pkt II sentencji niniejszej decyzji.

Obowiązek usunięcia trwających skutków naruszenia (pkt III rozstrzygnięcia decyzji)

Zgodnie z art. 26 ust. 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów w decyzji o uznaniu praktyki za naruszającą zbiorowe interesy konsumentów i nakazującej zaniechania jej stosowania Prezes Urzędu może określić środki usunięcia trwających skutków naruszenia zakazu, o którym mowa w art. 24 uokik, w szczególności zobowiązać przedsiębiorcę do złożenia jednokrotnego lub wielokrotnego oświadczenia o treści i w formie określonej w decyzji.

W niniejszej sprawie Prezes Urzędu zdecydował o nałożeniu na Przedsiębiorcę, obowiązku skierowania listem poleconym – w terminie dwóch miesięcy od daty uprawomocnienia się niniejszej decyzji – do wszystkich konsumentów, którzy zawarli z Energy Match Sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie umowy, do których załączony był cennik niewskazujący, czy podane w nim ceny są cenami brutto, czy netto, sformułowanej w sposób czytelny i zrozumiały pisemnej informacji o treści:

„Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w decyzji z dnia 28 grudnia 2018 r. nr RŁO 5/2018 uznał za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów działania Energy Match Sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie polegające na bezprawnym naliczaniu i pobieraniu od konsumentów opłat za energię elektryczną powiększonych w stosunku do cen wskazanych w cenniku będącym załącznikiem do umów sprzedaży energii elektrycznej o kwotę będącą równowartością wysokości podatku od towarów i usług, co stanowi nieuczciwą praktykę rynkową, o której mowa w art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 23 sierpnia 2007 r. o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym (t.j. Dz. U. z 2017 r. poz. 2070). Treść decyzji nr RŁO 5/2018 dostępna jest na stronie www.uokik.gov.pl.

W związku z powyższym informujemy, że zgodnie z art. 12 ust. 1 ww. ustawy o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym, w razie dokonania nieuczciwej praktyki rynkowej konsument, którego interes został naruszony może żądać m.in. naprawienia wyrządzonej szkody na zasadach ogólnych.

Konsumenci mogą dochodzić swoich roszczeń indywidualnie, na drodze cywilnoprawnej, mogą również zwrócić się z prośbą o pomoc do organizacji konsumenckich oraz powiatowych (miejskich) rzeczników konsumentów, właściwych ze względu na miejsce zamieszkania konsumenta, wykonujących zadania samorządu powiatowego w zakresie ochrony konsumentów.”

Środek ten, w ocenie Prezesa Urzędu, pozwoli zrealizować przede wszystkim cele informacyjne i edukacyjne decyzji. Informacja o wydaniu decyzji zostanie przekazana wszystkim konsumentom, którzy mogli być poszkodowani w wyniku działań Spółki. Dzięki temu mogą oni zdecydować o dochodzeniu swoich ewentualnych indywidualnych roszczeń na drodze cywilnoprawnej.

Co ważne, informacja o ww. treści powinna zwiększyć wśród konsumentów wiedzę o przepisach chroniących ich prawa – wskazuje bowiem jakie działania przedsiębiorców podejmowane wobec konsumentów mogą być uznane za sprzeczne z prawem.

Ponadto w przypadku uprawomocnienia się niniejszej decyzji, może ona stanowić prejudykat dla dochodzenia indywidualnych roszczeń przez konsumentów.

W związku z powyższym Prezes Urzędu orzekł jak w pkt III sentencji niniejszej decyzji.

Obowiązek publikacji decyzji lub jej części (pkt IV rozstrzygnięcia decyzji)

Zgodnie z art. 26 ust. 3 uokik. Prezes UOKiK może nakazać publikację decyzji w całości lub w części, z zaznaczeniem, czy decyzja ta jest prawomocna, w określonej w niej formie, na koszt przedsiębiorcy.

W związku z tym Prezes Urzędu nałożył na Spółkę obowiązek publikacji wersji jawnej niniejszej decyzji w całości, na koszt Energy Match Sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie, na oficjalnej stronie internetowej tego przedsiębiorcy (w dacie wydania niniejszej decyzji jest to strona internetowa <https://energymatch.pl/>), w ciągu 7 (siedmiu) dni od daty uprawomocnienia się przedmiotowej decyzji, w ten sposób, że odnośnik do treści decyzji o tytule „Decyzja Prezesa UOKiK nr RŁO 5/2018 o uznaniu praktyk Energy Match Sp. z o.o. za praktyki naruszające zbiorowe interesy konsumentów”, sporządzonym czarną czcionką (kod szesnastkowy RGB -#000000) ARIAL na białym tle (kod szesnastkowy RGB - #ffffff), o rozmiarze nie mniejszym niż 36px, powinien zostać umieszczony na stronie głównej, oraz utrzymywany jej na przedmiotowej stronie internetowej przez okres 3 miesięcy (trzech) miesięcy od daty opublikowania na stronie internetowej.

W ocenie Prezesa Urzędu nałożone na Spółkę obowiązki publikacyjne zmierzają do przekazania możliwie najszerszemu kręgowi odbiorców (konsumentów – również tych niebędących stroną umowy zawartej ze Spółką, jak i innych profesjonalnych uczestników rynku) informacji o stosowaniu przez Energy Match praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów. Obowiązki te spełnią funkcję edukacyjną, w szczególności dla konsumentów, oraz prewencyjną – dla Spółki oraz innych przedsiębiorców. Jednocześnie mają ostrzegać, iż w przypadku braku dochowania przez innych przedsiębiorców wymaganych standardów i zastosowania podobnych praktyk muszą oni liczyć się z określonymi sankcjami.

Ponadto w przypadku uprawomocnienia się niniejszej decyzji, może ona stanowić prejudykat dla dochodzenia indywidualnych roszczeń przez konsumentów.

W związku z powyższym Prezes Urzędu orzekł jak w pkt IV sentencji niniejszej decyzji.

Nałożenie przez Prezesa Urzędu kary pieniężnej (pkt V rozstrzygnięcia decyzji)

Zgodnie z art. 106 ust. 1 pkt 4 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, Prezes Urzędu może nałożyć na przedsiębiorcę, w drodze decyzji, karę pieniężną w wysokości nie większej niż 10% obrotu osiągniętego w roku obrotowym poprzedzającym rok nałożenia kary, jeżeli przedsiębiorca ten, choćby nieumyślnie, dopuścił się naruszenia zakazu określonego w art. 24 ustawy. Art. 106 ust. 3 ww. ustawy, wskazujący sposób obliczania obrotu, przewiduje

m.in. w pkt 1, że obrót oblicza się jako sumę przychodów wykazanych w rachunku zysków i strat - w przypadku przedsiębiorcy sporządzającego taki rachunek na podstawie przepisów o rachunkowości. Art. 106 ust. 5 ustawy stanowi przy tym, że w przypadku gdy przedsiębiorca w roku obrotowym poprzedzającym rok nałożenia kary nie osiągnął obrotu lub osiągnął obrót w wysokości nieprzekraczającej równowartości 100.000 euro, Prezes Urzędu nakładając karę pieniężną na podstawie ust. 1 uwzględnia średni obrót osiągnięty przez przedsiębiorcę w trzech kolejnych latach obrotowych poprzedzających rok nałożenia kary. Z kolei art. 106 ust. 6 ustawy przewiduje, że w przypadku, gdy przedsiębiorca nie osiągnął obrotu w okresie trzyletnim, o którym mowa w ust. 5, lub gdy obrót przedsiębiorcy obliczony na podstawie tego przepisu nie przekracza równowartości 100.000 euro, Prezes Urzędu może nałożyć na przedsiębiorcę, w drodze decyzji, karę pieniężną w wysokości nieprzekraczającej równowartości 10.000 euro.

Z informacji Spółki wynika, że jej obrót w 2017 r. wyniósł (*tajemnica przedsiębiorstwa*) zł (*dowód: karta 354*), co uwzględniając średni kurs euro ogłoszony przez Narodowy Bank Polski w dniu 29 grudnia 2017 r., tj. 4,1709, stanowi (*tajemnica przedsiębiorstwa*) EUR (stosownie do art. 5 uokik, przeliczenie wartości euro oraz innych walut obcych na złote oraz wartości złotego na euro jest dokonywane według kursu średniego walut obcych ogłoszonego przez Narodowy Bank Polski w ostatnim dniu roku kalendarzowego poprzedzającego rok nałożenia kary). W związku z tym, że obrót Spółki w 2017 r. jest wyższy niż 100.000 euro, uzasadnia to zastosowanie przy nałożeniu na Spółkę kary pieniężnej art. 106 ust. 1 ustawy, bez odniesienia do szczegółowych zasad ustalania wysokości kary przewidzianych w ust. 5 tego przepisu, mającego zastosowanie tylko wówczas, gdy obrót przedsiębiorcy nie przekracza wartości 100.000 euro.

Kara pieniężna za naruszenie zakazu stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, o którym mowa w art. 24 ustawy, ma charakter fakultatywny. O tym, czy w konkretnej sprawie w odniesieniu do wskazanego przedsiębiorcy zasadne jest nałożenie kary pieniężnej decyduje, w ramach uznania administracyjnego, Prezes Urzędu. Należy zwrócić uwagę, że przepisy ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów nie określają jakichkolwiek przesłanek, od których uzależnione byłoby podjęcie decyzji o nałożeniu kary. Ustawodawca wskazał jedynie w art. 111 ustawy te okoliczności, które Prezes Urzędu ma obowiązek uwzględnić decydując o wymiarze kary pieniężnej. Są to w szczególności okoliczności naruszenia przepisów ustawy oraz uprzednie naruszenie przepisów ustawy, a także: okres, stopień oraz skutki rynkowe naruszenia przepisów ustawy, przy czym stopień naruszenia Prezes Urzędu ocenia biorąc pod uwagę okoliczności dotyczące natury naruszenia i działalności przedsiębiorcy, która stanowiła przedmiot naruszenia (art. 111 ust. 1 pkt 1 ustawy).

Ustalając wysokość kary pieniężnej Prezes Urzędu bierze również pod uwagę okoliczności łagodzące oraz obciążające, które wystąpiły w sprawie. Zgodnie z art. 111 ust. 3 pkt 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, okolicznościami łagodzącymi są w szczególności: dobrowolne usunięcie skutków naruszenia, zaniechanie stosowania zakazanej praktyki przed wszczęciem postępowania lub niezwłocznie po jego wszczęciu, podjęcie z własnej inicjatywy działań w celu zaprzestania naruszenia lub usunięcia jego skutków oraz współpraca z Prezesem Urzędu w toku postępowania, w szczególności przyczynienie się do szybkiego i sprawnego przeprowadzenia postępowania. Wśród zamkniętego katalogu okoliczności obciążających art. 111 ust. 4 pkt 2 ustawy wymienia: znaczny zasięg terytorialny naruszenia lub jego skutków, znaczne korzyści uzyskane przez przedsiębiorcę w związku z dokonaniem naruszeniem, dokonanie uprzednio podobnego naruszenia oraz umyślność naruszenia.

Zdaniem Prezesa Urzędu, okoliczności niniejszej sprawy, przede wszystkim charakter zarzuconych Spółce praktyk i ich możliwe negatywne skutki w sferze pozaekonomicznych i ekonomicznych interesów konsumentów, wskazują na celowość zastosowania wobec Spółki tego środka represji.

W stanie faktycznym sprawy, brak jest podstaw do uznania, że kwestionowana praktyka była stosowana przez Energy Match umyślnie. W związku z tym przy nakładaniu kary Prezes Urzędu uwzględnił, że zarzucona Przedsiębiorcy praktyka miała charakter nieumyślny.

Przedsiębiorca ustalając treść wzorców umów zawieranych z konsumentami – w tym cennika, powinien zbadać ich postanowienia pod kątem ich zgodności z obowiązującymi przepisami. Podkreślić należy, że na profesjonalnych uczestnikach obrotu rynkowego spoczywa obowiązek dochowania należytej staranności przy ocenie zgodności ich działań z obowiązującymi przepisami prawa. Dlatego zdaniem Prezesa Urzędu zachowanie Przedsiębiorcy było efektem co najmniej niedołożenia przez niego należytej staranności, jakiej należałoby oczekiwać od profesjonalnego uczestnika obrotu gospodarczego. Jak twierdzi Przedsiębiorca, przygotowując wzór umowy i cennika popełnił on niezamierzony błąd odnośnie pełnej informacji o cenie. Dowiedziawszy się o błędzie, Przedsiębiorca zmienił wzorce umów, które były stosowane do zawierania nowych umów, nie poinformował jednak o zaistniałym błędzie konsumentów, którzy wcześniej podpisali z nim umowę i dalej rozliczał ich wedle stawki podanej w cenniku powiększonej o wysokość podatku VAT. Jak wskazuje Spółka, uznała ona brak wskazania, czy podana w cenniku cena jest ceną brutto czy netto, za niedopełnienie informacyjne, którego ewentualne negatywne skutki zostały jej zdaniem usunięte poprzez przesyłanie do konsumentów zarówno prognoz, jak i faktur, w których do cen został naliczony podatek VAT. Spółka uznała, że konsumenci otrzymują zatem pełną informację dotyczącą opłat, w konsekwencji naliczenie i pobieranie od konsumentów opłat za energię elektryczną powiększonych w stosunku do cen wskazanych w cenniku będącym załącznikiem do umów sprzedaży energii elektrycznej o kwotę będącą równoważnością wysokości podatku od towarów i usług, jest uzasadnione.

Całokształt okoliczności sprawy nie daje wystarczających podstaw do stwierdzenia, że Energy Match miała świadomość bezprawności swojego działania, a tym samym Prezes Urzędu przyjął, iż Spółka dopuściła się opisanych naruszeń w sposób nieumyślny. Jednocześnie jednak, w ocenie Prezesa UOKiK, brak jest podstaw do uznania, że Spółka nie miała możliwości przewidzenia, że podejmowane przez nią działania mają charakter bezprawny. Spółka jest przedsiębiorcą mającym nieograniczony dostęp do profesjonalnej obsługi prawnej. Wiedzę w tym zakresie posiada także z racji przedmiotu działalności jaką prowadzi. Przedsiębiorca taki ma możliwość przewidzenia, że stosowane przez niego praktyki mogą stać w sprzeczności z obowiązującymi przepisami. Dlatego zdaniem Prezesa Urzędu zachowanie Energy Match było efektem niedołożenia przez niego należytej staranności, jakiej należałoby oczekiwać od profesjonalnego uczestnika obrotu gospodarczego. Należy jednocześnie stwierdzić, że już samo stwierdzenie nieumyślności zakwestionowanych praktyk daje podstawę do nałożenia kary pieniężnej na przedsiębiorcę (art. 106 ust. 1 uokik).

Przy ustaleniu wysokości kary Prezes Urzędu wziął pod uwagę: okoliczności naruszenia przez Przedsiębiorcę przepisów ustawy oraz okres, stopień i skutki rynkowe naruszenia. Prezes Urzędu rozważył ponadto, czy wysokość kary powinna podlegać modyfikacjom z uwagi na okoliczności łagodzące lub obciążające.

Ustalenie wysokości kary w przedmiotowej sprawie w odniesieniu miało charakter wieloetapowy, co spowodowane było zaistnieniem w postępowaniu okoliczności mających wpływ na jej wysokość. Ustalając wymiar kary pieniężnej Prezes Urzędu w pierwszej kolejności dokonał oceny wagi stwierdzonej praktyki i na tej podstawie ustalił kwotę bazową,

stanowiącą podstawę do dalszych ustaleń wysokości kary, a następnie – w oparciu o zaistniałe w sprawie okoliczności mające wpływ na wysokość kary – dokonał gradacji ustalonej kwoty bazowej.

Niezależnie od powyższego Prezes Urzędu wziął w tym przypadku pod uwagę, że praktyka ma charakter długotrwały, gdyż stosowana była przez Przedsiębiorcę od marca 2014 r. i do chwili obecnej nie została zaniechana.

Wagę praktyki należy określić jako znaczną, ze względu na poważne skutki, które wywołuje w sferze interesów konsumentów, zwłaszcza ekonomicznych. Prezes Urzędu w szczególności wziął pod uwagę, że praktyka stosowana przez Spółkę godzi w zbiorowe interesy konsumentów na etapie wykonywania kontraktu. Podkreślenia wymaga, iż konsument ma prawo oczekiwać, że Przedsiębiorca będzie naliczał opłaty związane ze sprzedażą energii elektrycznej zgodnie z warunkami zawartej umowy. Poprzez swoje działania Spółka narusza podstawowy obowiązek, jakim jest wykonywanie kontraktu zgodnie z zawartą umową.

Zakwestionowana praktyka może wywierać wpływ na konkretne decyzje konsumentów, tj. decyzje co do uiszczenia opłaty, która jest de facto dużo wyższa, niż ta, na którą konsument się godził podpisując umowę.

W ocenie Prezesa Urzędu, ww. okoliczności, w tym wysoka szkodliwość opisanej praktyki, przesądzają o ustaleniu kwoty bazowej kary na poziomie (*tajemnica przedsiębiorstwa*) % obrotu Spółki w 2017 r., tj. (*tajemnica przedsiębiorstwa*) zł po zaokrągleniu.

W procesie kalkulacji kary Prezes Urzędu wziął także pod uwagę inną okoliczność obciążającą, tj. znaczny zasięg terytorialny naruszenia. Uwzględnienie przedmiotowej okoliczności jest skutkiem prowadzenia przez Spółkę działalności gospodarczej, w tym występowania skutków praktyki, na terenie całego kraju. Z uwagi na powyższe, kwotę bazową należało zwiększyć o 20 %.

Prezes Urzędu nie dopatrył się natomiast w niniejszej sprawie żadnych okoliczności łagodzących, które uzasadniałyby zmniejszenie wysokości kary. Należy w szczególności zauważyć, że Spółka nie zaprzestała stosowania zarzuconej jej praktyki.

Biorąc pod uwagę powyższe, za stosowanie praktyki stwierdzonej w pkt I rozstrzygnięcia decyzji Prezes Urzędu nałożył na Spółkę karę pieniężną w **wysokości 103 423,00 zł**. Nałożona na Spółkę kara pieniężna mieści się zatem w granicach wyznaczonych przez art. 106 ust. 1 pkt 4 uokik w zw. z art. 106 ust. 7 pkt 1 uokik i jednocześnie stanowi (*tajemnica przedsiębiorstwa*) % obrotu osiągniętego przez Spółkę w 2017 r. czyli (*tajemnica przedsiębiorstwa*) % kary, jaką Prezes Urzędu miał prawo nałożyć na przedsiębiorcę.

W ocenie Prezesa Urzędu kara we wskazanej powyżej wysokości spełni stawiane przed nią cele. Zdaniem Prezesa Urzędu, wymierzona kara jest również adekwatna do okresu, stopnia oraz okoliczności naruszenia przepisów ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Nałożona przez Prezesa UOKiK kara pozwoli zrealizować funkcję represyjną tj. dolegliwość z tytułu stosowanej nieuczciwej praktyki rynkowej, jak również funkcję prewencji indywidualnej i ogólnej tj. zniechęcenia co do podejmowania podobnych praktyk w przyszłości przez tego przedsiębiorcę, jak i innych uczestników rynku, zwłaszcza rynku sprzedaży energii elektrycznej.

W związku z powyższym Prezes Urzędu orzekł jak w pkt V sentencji niniejszej decyzji.

Koszty postępowania (pkt VI rozstrzygnięcia decyzji)

Zgodnie z art. 80 uokik, Prezes Urzędu rozstrzyga o kosztach w drodze postanowienia, które może być zamieszczone w decyzji kończącej postępowanie. Zgodnie z art. 77 ust. 1 uokik, jeżeli w wyniku postępowania Prezes Urzędu stwierdził naruszenie przepisów ustawy, przedsiębiorca, który dopuścił się tego naruszenia, jest obowiązany ponieść koszty postępowania.

Zgodnie z art. 263 § 1 kpa, do kosztów postępowania zalicza się koszty podróży i inne należności świadków i biegłych oraz stron w przypadkach przewidzianych w art. 56 uokik, a także koszty spowodowane oględzinami na miejscu, jak również koszty doręczenia stronom pism urzędowych. Zgodnie z art. 264 § 1 kpa jednocześnie z wydaniem decyzji organ administracji publicznej ustali w drodze postanowienia wysokość kosztów postępowania, osoby zobowiązane do ich poniesienia oraz termin i sposób ich uiszczenia.

W wyniku przeprowadzonego postępowania w sprawie stosowania przez przedsiębiorcę praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów, Prezes Urzędu w pkt I sentencji niniejszej decyzji stwierdził naruszenie przepisów ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów w zakresie naruszenia zakazu stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów. Kosztami niniejszego postępowania są wydatki związane z korespondencją prowadzoną przez Prezesa Urzędu ze stroną postępowania. W związku z powyższym, postanowiono obciążyć stronę postępowania kosztami postępowania w wysokości 59,00 zł (słownie: pięćdziesiąt dziewięć złotych).

Koszty niniejszego postępowania przedsiębiorca obowiązany jest wpłacić na konto Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Warszawie w NBP o/o Warszawa Nr 51 1010 1010 0078 7822 3100 0000 w terminie 14 dni od uprawomocnienia się decyzji.

Wobec powyższego, orzeczono jak w pkt VI sentencji decyzji.

Pouczenia

Zgodnie z art. 112 ust. 3 uokik karę pieniężną należy uiścić w terminie 14 dni od dnia uprawomocnienia się niniejszej decyzji na konto Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów: NBP o/o Warszawa Nr 51 1010 1010 0078 7822 3100 0000.

Stosownie do treści art. 81 ust. 1 uokik w związku z art. 479²⁸ § 2 ustawy z 17 listopada 1964 r. Kodeks postępowania cywilnego (t.j. Dz. U. z 2018 r. poz. 1360 ze zm., dalej: kpc) – od niniejszej decyzji przysługuje odwołanie do Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, w terminie miesiąca od daty jej doręczenia, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów – Delegatury Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Łodzi, ul. Traugutta 25, 90-113 Łódź.

W przypadku kwestionowania wyłącznie postanowienia w przedmiocie rygoru natychmiastowej wykonalności (pkt II sentencji decyzji), stosownie do treści art. 108 § 2 zd. 2 kpa, w związku z art. 83 uokik., jak również stosownie do art. 81 ust. 5 uokik., w związku z art. 479³² kpc, zażalenie na przedmiotowe postanowienie należy wnieść do Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów – Delegatury Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Łodzi, ul. Traugutta 25, 90-113 Łódź, w terminie tygodniowym od daty doręczenia decyzji.

Zgodnie z art. 3 ust. 2 pkt 9 w związku z art. 32 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2018 r. poz. 300), odwołanie od decyzji Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów podlega opłacie stałej w kwocie 1000 zł.

Zgodnie z art. 103 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, sąd może przyznać zwolnienie od kosztów sądowych osobie prawnej lub jednostce organizacyjnej niebędącej osobą prawną, której ustawa przyznaje zdolność prawną, jeżeli wykazała, że nie ma dostatecznych środków na ich uiszczenie.

Zgodnie z art. 105 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, wniosek o przyznanie zwolnienia od kosztów sądowych należy zgłosić na piśmie lub ustnie do protokołu w sądzie, w którym sprawa ma być wytoczona lub już się toczy.

Stosownie do treści art. 117 § 1, § 3 i § 4 kpc, strona zwolniona przez sąd od kosztów sądowych w całości lub części, może domagać się ustanowienia adwokata lub radcy prawnego. Osoba prawna lub inna jednostka organizacyjna, której ustawa przyznaje zdolność sądową, niezwolniona przez sąd od kosztów sądowych, może się domagać ustanowienia adwokata lub radcy prawnego, jeżeli wykaże, że nie ma dostatecznych środków na poniesienie kosztów wynagrodzenia adwokata lub radcy prawnego. Wniosek o ustanowienie adwokata lub radcy prawnego strona zgłasza wraz z wnioskiem o zwolnienie od kosztów sądowych lub osobno, na piśmie lub ustnie do protokołu, w sądzie, w którym sprawa ma być wytoczona lub już się toczy.

W przypadku kwestionowania wyłącznie postanowienia o kosztach zawartego w pkt. VI sentencji niniejszej decyzji, stosownie do treści art. 264 § 1 kpa w zw. z art. 80 uokik oraz stosownie do art. 81 ust. 5 uokik w związku z 479³² § 1 i § 2 kpc, przedsiębiorcy przysługuje prawo wniesienia zażalenia do Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, w terminie tygodnia od dnia doręczenia niniejszej decyzji, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów – Delegatury Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Łodzi, ul. Traugutta 25, 90-113 Łódź.

*Z upoważnienia
Prezesa
Urzędu Ochrony
Konkurencji i Konsumentów
Dyrektor Delegatury w Łodzi*

Tomasz Dec

Otrzymuje:

Energy Match Sp. z o.o.

ul. Koszykowa 54

00-675 Warszawa